Adrian Paparuz
Cum s-a născut Dumnezeu

sau 2012

Motto:

”Dacă optica materialistă este exactă, atunci,viaţa umană nu merită să fie trăită.

Bărbaţii şi femeile care cred în materialism, nu vor mai ajunge,cu timpul,să-şi justifice propria existenţă,şi să aducă pe lume alte vieţi care vor trebui,în mod obligatoriu,să facă faţă,la rândul lor,absurdului existenţei,se vor regăsii într-o situaţie mai gravă decât moartea.

Experienţa vieţii omeneşti,în condiţiile în care o trăim,este tragică şi tulburătoare.Această latură tragică nu poate fi compensată decât prin convingerea,sau cel puţin speranţa,că viaţa are un sens mai adânc decât cel pe care i-l acordă materialismul!”

(W.Mac.Dougall.)

Prima oară când mi-am amintit de acel tânăr, a fost în ziua în care am urlat de disperare, din disperarea existenţei, pe un ţărm al unei mări pe care eu o ştiam inexistentă.

Şi, asta, fiindcă, atunci, în acele clipe în care sufletul îmi era prizonier al unei dureri inumane, când nimic din mine însumi nu mai trăia cu adevărat, cuvintele acelui copil au inundat deodată timpanele mele, făcându-mă să simt mirosul

pământului, mirosul cerului, făcându-mă să simt povara propriului meu miros viu:

“Întoarce-te în singurătate omule, în singurătatea nebuniei tale, acolo de unde ai plecat ,înainte de a pleca în căutarea fericirii!

Nu văd, n-am văzut niciodată, fiindcă orb am voit să mă nasc, dar eu ştiu, nu te-ntrista, omule, fericire nu există...Nu trăim să fim fericiţi, ci numai pentru a suferi de pe urma acestei invenţii absurde...

Şi, acum, du-te omule, du-te de unde ai venit, de unde te vei întoarce aici pentru a-mi spune că am dreptate, pentru a-mi pune întrebări inutile, la care doar tu însuţi trebuie să găseşti răspuns...Zâmbeşti, nu înţelegi nimic, dar vei înţelege....Puţini înţeleg înainte de a nu mai fi.

Mă vei gasi tot aici, oricât de multe zile vor trece....timpul nu există, la fel ca şi fericirea, timpul nu e decât o mare minciună.Vei avea şansa, poate unică să înţelegi că nu suntem nimic, înainte ca nimicul să-ţi acopere trupul...”.

Şi, iată-mă aici, pe acelaşi ţărm, cu picioarele scăldate de apa unei mări inexistente, plouându-mă prin fiecare ungher al fiinţei....unde eşti, filozofule? Doar tu ai putea să m-asculţi fără să-ţi spun nimic....timpul nu există.

Ar fi trebuit să fii aici.

„Chiar sunt, prietene...atinge-mă, convinge-te de această proastă realitate.E singura în care mai crezi, nu-i aşa?”.

Nu ştiu de unde apăruse, plaja părea pustie...ca şi atunci, când în noaptea aceea lungă, alături de soţia mea, ascultam doar valurile ce se izbeau ritmic de tălpile noastre goale, plesnind de fericire. O fericire pe care o credeam veşnică.

Se aşezase lângă noi, un biet copil cu o chitară înfăşurat complet cu un cearceaf alb.

Ca mulţi alţii, i-am spus atunci, cotrobăind în sacoşă în căutarea vreunei conserve sau a vreunei prăjituri: „Nu te osteni!”.

Şi atunci, vocea aceea stranie, izbită de creierul meu saturat de obsesii, de cuvinte mari...fericire, dragoste, eternitate, înghesuit de idei existenţiale, cu principii şi sentimente întortochiate ca un labirintm prin care alergam cu ochii închişi, a declanşat o alarmă, nu ştiu, ceva ca un strigăt....

- Cine eşti? Ce vrei? s-a răsculat primitivul din mine, pe jumătate nervos, pe jumătate curios.

Ne-a privit îndelung; am simţit un ţurţure pe spate, zgribulindu-mă deodată.

- Lasă-l Rafael! E doar un copil! mi-a şoptit Clara.

- Atât…un copil orb, Clara! ne-a răspuns parcă cu o altă voce, cu un ecou metalic.

„Un copil orb, un copil orb”, repetam cu mintea învălmăşită deodată de mituri, de legende, de spaimă.

- De unde ştii că o cheamă Clara? s-a răsculat bărbatul gelos din mine.

- Rafael, tu nu eşti ca ceilalţi, ar trebui să vezi, să vezi omule, pricepi? Prin tot acest întuneric trebuie să vezi, să arzi ca o flacără...

„Să ard ca o flacără”, credeam că e nebun.

- Nu, Rafael, nu sunt nebun, de fapt habar n-am cine sunt...Nu am nici un trecut...În urma mea nu există nimic! Doar exist, doar atât...M-am aşezat lângă voi acum şi aici venind de niciunde. M-aţi chemat....Tu m-ai chemat Rafael. Sunt cel pe care îl cauţi în tine; trebuia să te întâlneşti cu tine, faţă în faţă cu adevărul! Adevărul e orb, Rafael, dar priveşte-l!

I-am privit ochii goi, albaştri şi totul începu să alunece...Mă simţeam uşor, pluteam undeva deasupra plajei, iar el mă ţintuia cu privirea-i oarbă, plutind alături de mine, într-un altfel de spaţiu, fără culoare, fără sunete....Părea un joc absurd, o poveste ireală, şi mintea îmi era tulbure ca un râu în care copiii au aruncat bolovani....

- Rafael, trezeşte-te! E timpul să plecăm! şi vocea Clarei alungă deodată totul.

Stăteam întins, gol, pe nisip şi marea continua să ne izbească trupurile: flux, reflux…

- Să mergem, iubitule, e timpul!

„Timp nu există, la fel ca şi fericirea, nu e decât o invenţie absurdă…”.

- Eşti fericită, Clara?

- Desigur, Rafael, fericirea mea e atât de imensă, încât n-ar putea fi acoperită de apa acestei mări…Tu eşti fericit, dragul meu?

„Fericire nu există…Există doar o mare minciună…”.

- Da, Clara, sigur că sunt! Unde a plecat?

- Cine? Orbul?

Deci, nu avusesem vedenii, fusese acolo.

- Da, unde e?

- Nu ştiu, a dispărut!

- Cum, adică, a dispărut?

- Nu ştiu, ce importanţă are, iubitule, hai să plecăm....

- Dar ce-a spus, l-ai auzit?

- N-a scos nici un cuvânt, Rafael, ce e cu tine?

- Cum, n-a vorbit nimic?

- Nu, dragule, s-a aşezat acolo, lângă mare şi ne-a privit!

- Dar era orb! Cum ne-a privit? Chiar tu mi-ai spus că e doar un copil orb...

- Da, Rafael, era orb, dar orbii ştiu şi ei să privească, au felul lor bizar de a scruta întunericul şi e un fel care doare...

Se întristase, iar eu mă simţeam vinovat de această tristeţe a orbilor, pe care o simţeam tot mai grea, tot mai apăsătoare...Aş fi vrut să îi spun cuvintele acelui copil orb, ce se aşezase acolo, lângă noi, venit de niciunde, plecat nicăieri.

Dar, mai mult decât mine, Clara n-ar fi înţeles nimic, cu atât mai mult cu cât ea nu auzise nici un cuvânt.

Vorbisem telepatic? Era posibil? Ştiam prea puţin despre acest mod de comunicare, iar puţinul ştiut era doar din discuţiile mele interminabile, pe care le avusesem cu fostul meu coleg şi prieten din şcoală, Nicolo.

S-a sinucis...Din prea multă dragoste de viaţă, de prea multă suferinţă a sufletului....

„Voi muri de dor Rafael, de dorul dorului de dor, prietene....” îmi spunea uneori seara înainte de a adormi.

Fusese un student extraordinar. Nu avea ce să înveţe, era un autodidact.

Venise singur, ascuns într-un vapor, pe când avea doar zece ani. Fusese orfan, nu-şi cunoscuse părinţii niciodată. Tatăl pierise pe mare,mama, când îl născuse. Trăise din mila pescarilor.

„Într-o noapte, un napolitan povestea despre America asta a voastră, Rafael....A doua zi m-am ascuns pe un vapor, sperând doar să nu mor până nu ajung aici ” îmi povestise mai târziu, după ce ne împrietenisem.

Era un singuratic, iar eu eram unicul lui prieten.

- De ce eu ,Nicolo? l-am întrebat odată.

- Fiindcă numele tău îmi aminteşte de Italia, de capodoperele Renaşterii, şi, apoi, tu eşti altfel decât ceilalţi, Rafael, altfel...

„Altfel...”, aşa îmi spusese şi acel copil orb sau, poate, aşa visasem eu...altfel decât ceilalţi...

- De ce eşti trist, Nicolo? Şi atât de singur?

- Fiindcă m-am născut, Rafael, fiindcă m-am născut, şi pentru asta am ucis...Fiindcă trebuie să fiu pedepsit că iubesc atât de mult viaţa...

- Nu te înţeleg, Nicolo....

- Nici tu, Rafael? Nici chiar tu? Atunci totul e pierdut, prietene...Flacăra se va stinge, întunericul va înghiţi tot şi va fi linişte...

Colegii îi spuneau „nebunul” . Câteodată, chiar eu gândeam că nu e în toate minţile.

Mă trezise, într-o noapte, părea speriat, ochii îi luceau straniu, şi avea un zâmbet amar:

- Rafael, du-mă lângă mare, pe plajă, te implor prietene...

Am gonit cu maşina aproape cinzeci de mile.

- Ce vrei să faci aici, Nicolo?

- Să ascult oceanul, Rafael, să sărut acest nisip plin de viaţă, să plâng şi să râd de plânsul meu....şi să vorbesc cu Dumnezeu. El m-a chemat aici, trebuia să vin, nu-i aşa, prietene?

- Şi, cum vorbeşti tu cu Dumnezeu, Nicolo?

- Prin gând, prin sânge....ne contopim, înţelegi?

- Nu!

- Păcat, Rafael, mare păcat!

S-a aşezat pe nisip în genunchi şi m-a rugat să plec.

- Dacă nu poţi înţelege, du-te, Rafael, întoarce-te în civilizaţie. Nu-ţi fie teamă pentru mine, îl am pe Dumnezeu....

M-am îndepărtat cu maşina câteva sute de metri şi l-am aşteptat. Din păcate am adormit.

Dimineaţa, m-a trezit soarele plin ieşind din mare. Nicolo nu mai era. L-am căutat pe toată plaja, zadarnic, nimic....M-am întors la colegiu.

Dormea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic....Doar faţa îi exprima o durere fără sfârşit.

Nu l-am întrebat nimic, nici măcar cum s-a întors cincizeci de mile.

Mai târziu, tot el a fost acela care m-a întrebat, mirat:

- Ce e cu tine, Rafael? Parcă nu ai dormit de o veşnicie...

Atunci, l-aş fi pocnit, dar mirarea lui era aşa de sinceră, încât m-am abţinut...

Apoi, într-o altă noapte, mi-a povestit:

- Ştii, Rafael, eu sunt născut pentru suferinţă, nu sunt doar propriul meu filozof, sunt destinat să-mi disec propria viaţă... Viaţa, nimic nu se compară cu ea, poate veşnicia lui Dumnezeu, dar ...nu ştiu,Rafael, nemurire....? Pentru ce să te lupţi, pentru ce să exişti? Eternitate? Blestem ! Sunt credincios, vorbesc cu Dumnezeu, aşa cum vorbesc cu tine, dar prefer raiul acesta pământesc decât o veşnicie insipidă.... De aceea voi muri... Şi tu ai putea să vorbeşti cu El, doar să îl cauţi în tine! „Nimic fără Dumnezeu!”, cine a spus asta? Ne naştem cu moartea în noi, de la primul ţipăt...convieţuim cu ea, ne contopim cu ea...Cred că e singura certitudine a omului...În rest, relativitatea.....Omul a descoperit, cândva că poate să moară şi într-un timp această invenţie l-a făcut fericit.

Da, de ce te miri? Fiindcă atunci, când suferinţa umană atinge o limită maximă, când speranţa se stinge sub palmele însângerate, îl rogi pe Dumnezeu să poţi muri...Şi eşti fericit în aşteptarea unei noi evoluţii a sufletului, în aşteptarea acelei linişti atemporale, aspaţiale...

„Să nu ucizi!” Dar să nu te sinucizi? Nu mai pot, Rafael...Trebuie să mor...

- Şi Dumnezeu, Nicolo? Ce faci cu Dumnezeu?

- Nimic, nimic.....sunt născut pentru suferinţă, pot sa mor pentru acelaşi lucru....Când am ajuns în America, mai întâi am sărutat Statuia Libertăţii, şi apoi acest mic crucifix moştenit de la mama... Apoi am şopti: „Doamne, exişti şi aici?”. Şi atunci l-am auzit, Rafael, l-am putut auzi, înţelegi? Mi-a spus să am speranţă şi să cred în existenţa lui. aşa cum cred în existenţa acelei statui. Statuia va dispare, dar Dumnezeu, nu!

După câteva zile, l-am găsit pe plajă....Se împuşcase. În mâna stângă ţinea strâns o scrisoare pentru mine: ”Rafael, sărută Statuia Libertăţii şi păstrează crucifixul mamei...apoi arde-mă şi ţine-mă la tine în cameră; uneori vom vorbi, îţi voi spune de ce am făcut-o...”.

Şi acum cenuşa lui e la mine...îl simt aproape, că există, la fel cum îl simt pe acest copil orb, chemat de mine, venit de niciunde.

„De ce te gândeşti la toate acestea, Rafael?”

„De ce, tu, orbule, n-ai nici un răspuns?”

E la fel ca atunci, în noaptea aceea, nu s-a schimbat nimic în înfăţişarea lui, n-a mai crescut, nici nu a mai îmbătrânit.

- Ai un nume, orbule?

- Tu îl mai ai, Rafael?

- Eşti Dumnezeu, orbule?

- Nu, nu sunt...

- De ce te caut pe tine? Cu ce mă poţi ajuta?

- Eu sunt o certitudine, Rafael...De aceea mă cauţi, pentru că eu nu cred în fericire, nici în timp...exist fără explicaţii, aşa cum ceilalţi mor fără explicaţii!

- Tu nu vrei să mori?

- Am o veşnicie pentru asta, dar tu, Rafael?

-...

- Ştiu, eşti între două existenţe sau între două neexistenţe, e acelaşi lucru şi aştepţi un sfat de la mine, un sfat care să te ajute să alegi între viaţă şi moarte. Numai că pentru mine viaţa sau moartea e acelaşi lucru. Doar noi, bieţi bipezi ne temem de moarte, pentru că ne e frică să trăim. Totul e un mare nimic.

Ne aşezasem pe plaja mustind de atâta apă, sub ploaia fără sfârşit. Ploaia care aduce moartea, ţipătul...Erau patrusutecincizeci de zile de când începuse. O ploaie rece, cu picuri mici, ascuţiţi, deasă ca o perdea imensă ce acoperise brusc soarele.

Nu ştiu dacă în existenţa mea, vreodată, simţisem ceva asemănător, nici măcar dacă acel sentiment aparţinea umanului. Îl priveam pe orb şi totul în jurul meu începea să alunece, să se risipească, să mă autodistrug....

- Orbule, am înnebunit?

- Nu, Rafael, e doar un efect secundar al ploii!

- Aş vrea să adorm, să nu pleci!

- Dormi, Rafael, dormi...

- Eu sunt Rafael?

Casa era într-un cartier privilegiat, un cartier ministerial, la marginea oceanului. De-a lungul străzii foarte late pe o parte şi

pe alta, se întindeau vilele oficialităţilor: demnitari,diplomaţi, ambasadori.

Totul era păzit. Din capătul străzii, până la celălalt capăt, adică pe o lungime de cel puţin zece kilometri, de cei mai antrenaţi soldaţi.

Niciodată nu părăseam cartierul; tot ce aveam nevoie se regăsea între „graniţele” acelui cartier select. Eram tabu. Cuvântul de ordine, pe care nu-l rostea nimeni, dar pe care îl respectam cu toţii, era: ”linişte!”.

Secretul guverna tăcut, greu şi deplin asupra capetelor noastre, sufocant, poluant....

Eram ca nişte ciumaţi, paria sau criminali...Poate, acei guvernanţi să fi fost nişte tirani, despoţi (iar istoria îi va judeca), dar, noi, copiii acestor oficiali, de ce trebuia să fim frustraţi, închişi în „succesul” părinţilor?

Aveam, fiecare din noi, profesori particulari, servitori, doici, o armată de paznici, care ne îngrădeau orice mişcare. Nici măcar nu ne cunoaşteam între noi.

Tata, marele dictator, lipsea foarte des....În permanenţă, patru zdrahoni se afla lângă el, chiar şi acasă, te împiedicai de ei. Nu zâmbeau niciodată.

Mama era italiancă, tata yankeu, bunicul din partea mamei, spaniol, iar bunica din partea mamei, grecoaică. Un amalgam de naţii contribuiseră la A.D.N.-ul meu .

Pe bunicii din partea tatălui, yankei şi ei, nu i-am cunoscut niciodată. Tata ne-a interzis să vorbim despre ei....nici nu ştiu dacă au existat vreodată....

Nu ştiu cum reuşise Antonia, adică mama, să-l iubească pe tata şi mai ales să-l urmeze, aici, în America. Era un tiran din vârful degetelor de la picioare până la ultimul fir de păr. Ar fi putut ucide oricând, pe oricine, fără să-şi piardă zâmbetul sarcastic. Înainte de a deveni cel mai de temut dictator al istoriei, fusese general.

Lovitura de stat pe care a organizat-o a avut succes, iar el a schimbat lumea în rău...

Când am împlinit patrusprezece ani, m-a întrebat, de dinapoia masivului său birou:

- Rafael, ce-ţi doreşti cel mai mult?

- Să plec, să trăiesc dincolo...(„dincolo” numeam noi teritoriul lumii, care se întindea mai departe de fortăreaţa cartierului rezidenţial)

- De ce?

- Fiindcă vreau să fiu liber!

M-a privit câteva secunde, apoi, mai înainte de a ieşi din casă, odată cu gorilele sale, l-am auzit, abia şoptind:

- Zboară, copile,zboară....

După câteva săptămâni, când s-a întors, ţinea în mână o colivie, iar pasărea dinlauntrul ei era una din puţinele exemplare care mai supravieţuiau dintr-o specie aparte...pe care mi-o doream de mult.

A aşezat-o lângă fereastră şi apropiindu-se de Antonia, le-a făcut semn gorilelor să iasă.

- Priveşte-o, Antonia, această pasăre nu poate trăi în colivie; peste câteva ore va muri Chiar dacă dincolo de această colivie o aşteaptă o moarte cauzată de imposibilitatea ei de adaptare, preferă să moară decât sa accepte traiul în huzur, dar închisă. E foarte ciudată, în felul ei, legenda spune că, şi uneori, faptele confirmă această poveste, acela care o va închide va pieri odată cu ea, dar tot această legendă spune că aceluia ce îi va reda libertatea, îi va fi până la moarte datoare...Nu se va despărţi niciodată de cel care pentru ea va fi de atunci înainte, Libertatea! Acum înţelegi, Antonia?

Mama a înţeles, dar această înţelegere aproape a sfărâmat-o.

Dictatorul mă luă apoi pe genunchii lui şi străduindu-se să îşi ascundă lacrimile, îmi şopti:

- Zboară, copile! Vei fi liber, mai liber decât vei dori sa fii şi vei înţelege...Să nu mă condamni şi mai ales să uiţi cine eşti. ”Dincolo” nu vei fi decât Rafael. Deschide colivia acestei păsări minunate şi pleacă! Te va urma pretutindeni până în ultima ei clipă. Când va muri, să ştii că şi eu voi pieri....odată cu ea. Să nu ne mai cauţi niciodată,pentru tine, de acum noi nu mai existăm. Pentru că tu, Rafael, eşti altfel.... Eu am distrus, poate, lumea, dar, probabil, menirea ta e aceea de a o inventa!

Când am trecut bariera, m-am trezit deodată singur, într-o lume absurdă. Totul părea un coşmar. Chipuri stupide,

intenţionat deformate sau ereditar moştenite, grupuri de mutanţi, cerşetori....

După câteva luni, trăind aiurea în mijlocul acelei lumi, înţelesesem.

Din cartierul din care venisem se încerca salvarea demnităţii umane sau a ceea ce mai rămăsese din ea. De acolo, în fiecare zi, din oră în oră, se transmiteau mesaje audio-video, cuprinzând statistici ale degradării umane pe plan mondial, şi înregistrări de arhivă, în care OMUL îşi avea rostul, demnitatea reunite sub efiigiile unei conştiinţe religioase:

OMUL - fiu al lui Dumnezeu

- stăpân al naturii

- pioner al spaţiului

- cuceritor al ştiinţei

Omul, omul.....

Alergam cu pasărea mea prin lume, haotic, de frica celui ce devenisem.

Eram de acum la fel ca cei care aruncau cu sticle în ecranele de unde se transmiteau acele mesaje. Eu şi pasărea mea...

Apoi, într-o zi, intrasem într-un bar, să cumpăr ceva de mâncare pentru amândoi Patronul, un cimpanzeu mulatru cu faţă de copil, dădea ordine unei sirene dolofane ce îşi dezgolise în totalitate cei trei sâni, provocator, servind cei câţiva clienţi pe un propulsor magnetic.

- Ţi-am spus să nu mai vii, Rafael, cu pasărea ta aici, îmi sperii clienţii!

- Închide-ţi botul, Aldo! Te plătesc regeşte! Adu ceva de mâncare pentru amândoi, nu uita de heroină şi de o sticlă din coniacul ăla împuţit al tău....

Întâmplător, m-am aşezat la o masă, cea mai apropiată de uşă, aşa cum procedam de fiecare dată.

Întâmplare....aiurea, vezi tu, orbule, nu există nimic întâmplător. Puteam să mă aşez la oricare dintre cele aproximativ zece mese aflate în preajma uşii...Puteam, nu?

-Desigur, continuă, te rog!

Mi-am aşezat lighioana pe masă şi contemplativ îl priveam pe tata pe ecranul tridimensional. Vocea lui ca un tunet încetase demult să mă mai impresioneze. Purta un costum de stofă crem, cămaşă şi cravată. Nimeni nu se mai îmbrăca astfel.

- Locuitori ai planetei, azi se împlinesc o sută de vremi şi jumătate de când omul, în nesăbuinţa şi orgoliul său fără de margini, l-a ucis pe Dumnezeu. Omul, acum, va trebui să piară....Şi nu pentru că aşa vreau eu, ci pentru că aşa e SCRIS....Aţi făcut Universul de râs! Cine mai are valori morale sau măcar crede că le mai are, să mi se alăture....După cum ştiţi, timpul se apropie de final, se dizolvă, se contractă, piere, nu mai avem timp, idioţilor....”

Urmă bubuitura.Un diltoman diform sfărâmase ecranul. Puteam să-l ucid. Pentru prima oară, simţeam o ură grea pentru mutanţi, pentru tot ce mă înconjura...

Mi-am amintit de Antonia, de fratele meu, de dictator....şi, da, chiar am plâns, imaginează-ţi orbule, am plâns....

Atunci, fata, pe care nici nu o văzusem, mi-a luat palma între mâinile ei şi m-a privit lung, exact în pupile:

- E tatăl tău...ar trebui să se întâmple ceva chiar acum, ceva necugetat, indestructibil.... De exemplu să-ţi ucizi pasărea” Bumerang” sau pe diltomanul greţos. Noi suntem oameni, Rafael....Priveşte-mă, nu însemn nimic în memeoria ta, tu însă, însemni pentru mine foarte mult, vei vedea . Dar ce căutăm noi aici?

O urmăream buimac...nu ştiam ce să înţeleg şi ce nu....Aveam atât de încărcată memoria cu date existenţiale, încât cu greu mi-am dat seama că îmi vorbea în franceză... Ştii ce înseamnă asta nu, orbule? Da, era o femeie adevărată, în carne şi oase, picturală, sculpturală, exact ca în descrierile anatomice. Devenisem un fel de animal obosit. Uitasem de ce am vrut să fiu liber şi uitasem că vroiam să iubesc, să respir dragoste, să împart dragoste...Un animal fricos, speriat de lumină. Lumina era în faţa mea, iar eu, fugarul Libertăţii, fiul dictatorului, nu mai ştiam ce trebuie să fac.

- Cine eşti? am întrebat-o.

- Sunt FEMEIA! Cea pe care o cauţi, pentru care ai părăsit ”Cartierul”.

- De unde vii?

- De nicăieri, de aici, de pretutindeni, m-am născut pentru a te aştepta, eşti Alesul!

- Trezeşte-te, Rafael! Încetează cu povestea asta, hai să colindăm plaja....

Adormisem? Cu adevărat? Pentru prima oară după două sute de zile. Visasem ceva despre trecutul meu, ceva fantastic. O amintire neîntâmplată, dar vie.

- Ce poveste, orbule?

- Visul tău, linişteşte-te, sunt doar imagini pe care creierul tău le transmite din viitor printr-un tunel atemporal, îţi oferă posibilitatea de a privi dincolo, în imensitate.

- Orbule,am înnebunit?

- M-ai mai întrebat asta!

- Şi mi-ai răspuns?

- Te gândeşti prea mult la moarte, găseşti în ea vreo soluţie?

- Cândva mi-era teamă de moarte, dar asta înainte de a muri. Nu-mi amintesc cum se întâmplase, amintirile mi s-au amestecat, undeva în memoria pământului, făra putinţă de identificare...Acolo, în miezul lucrurilor, al vieţii, în inefabil, în micronul de spaţiu, rupt de timp, în clipa numărul unu, de după Marea Explozie, s-a întâmplat ceva, altfel decât trebuia să se întâmple, o deviere de energie sau o revărsare de iubire prea mare, o culoare prea puternică, nu ştiu, ceva, o defecţiune minusculă, care nu a împiedicat naşterea Universului, a bărbatului Adam, a femeii Eva, a religiei, a toate câte au fost....Dar această maşinărie, pe care eu nu mi-o pot imagina ca neexistând, fiindcă, brusc mi-aş abroga propria existenţă, a început să scârţie, să cabreze, să ruginească. Efortul ei de a menţine lucrurile aşa cum au fost plănuite de Creator, datorită acelei dereglări, nu mai poate fi susţinut, iar urmările se rup de concepţie.

Poate chiar aşa a fost programată, ca noi, oamenii, să o sezizăm şi să o remediem în timp util, un fel de test suprem. Simţim această dereglare universală de zeci de generaţii, orbule, dar energia noastră spiritulală, se pare că nu este, şi nu va putea fi destul de puternică pentru a putea aduce lucrurile la normal, iar răul s-a extins chiar prin noi, prin lipsa noastră de credinţă şi incapacitatea de a ne purifica. Şi ce mai putem face, noi, orbule, chiar dacă suntem mai lucizi decât ceilalţi, pentru a aduce Omenirea acolo unde ar trebui să fie?

- Să uiţi de acest mecanism, Rafael, să construieşti altul...O altă idee. Căci acolo, în idee trebuie lucrat, să uiţi de

secunda unu şi de tot ce a urmat, să numeri un alt fel de început, un altfel de zero, de unu, de doi ,de trei...

- Dar, orbule, asta înseamnă să schimb tot, să învăţ să construiesc o altă lume, să inventez o altă matematică, o altă filozofie, să recreez...Nu sunt Dumnezeu, orbule...

- Dar cine e Dumnezeu, Rafael?

- Secunda zero, secunda minus unu, şi toate celelalte dinainte, ideea, concepţia, explozia, liniştea, viaţa...lumina.

- Dar dacă Dumnezeu a murit, Rafael?

- Atunci suntem pierduţi, orbule!

- Pierduţi, unde?

- În neant, în nimic, în eternitate....

- Renaşte-l pe Dumnezeu...

- Din ce?

- Din nimic, din neant, din eternitate, şi, mai ales, din dragoste! Dar iubirea ţi s-a stins, chipul tău trădează acest lucru....Cunoaşterea te-a înghiţit şi pe tine, Rafael, deşi tu eşti altfel....

Terminasem facultatea cu „magna cum laudae”, mi se părea că sunt un erou, mă simţeam admirat şi invidiat. La balul absolvenţilor trebuia să ţin un discurs, o banalitate...De-abia începusem să vorbesc, tâmpenii....când, printre ghirlande, baloane şi confetti, l-am văzut pe Nicolo....

Se aşezase, liniştit, pe un scaun, la câţiva metri de mine. Nu m-am speriat, ştiam că numai eu pot să-l văd. Venise pentru mine, doar că de discursul meu, repetat de zeci de ori, s-a ales praful.

-Nicolo, Nicolo! l-am strigat, ce cauţi aici? Nu-mi păsa de asistenţa care mă privea, mai întâi derutată, confuză, iar apoi, batjocoritoare, ironică....

-Vino, prietene, vino aici, lângă mine!

S-a apropiat şi mi-a întins mâna. Nu puteam să-l simt, Nicolo era un abur, dar am făcut acelaşi gest....

- Îţi mulţumesc, Rafael! Mai ai crucifixul mamei?

Îl priveam năucit....

- Exist, Rafael! Nu te teme....Arată-mi crucifixul, te rog....

Şi, sub privirile stupefiate ale colegilor din sala imensă de festivităţi, mi-am descheiat cămaşa, astfel încât Nicolo,

prietenul meu din alte orizonturi, să poată vedea cruciuliţa pe care mi-o dăruise cândva....

-Acum , vino cu mine!

Şi înainte să mă pot opune, picioarele mele l-au urmat, comandate de o altă entitate. Am înţeles că ceva se întâmplă cu mine, că timpul s-a interpus între realitate şi absurd. Nu-mi era frică de Nicolo, nici de ceea ce era, o fantomă, sau....dar eram încă ţintuit în tridimensionalitate şi mintea mea refuza să treacă de această barieră spre alte orizonturi, spre altceva....

-Vino, Rafael...

Trupul îmi plutea alături de Nicolo afară în furtuna care se dezlănţuise. M-a purtat pe ţărmul oceanului, două himere, oameni, îngeri, ce?

Multă vreme am tăcut.....planam, aşa, ca doi pescăruşi, deasupra nisipului.

-Suntem prieteni, Rafael, nu-i aşa ?

-Desigur, Nicolo....

- Am venit să te ajut! Şi tu ai făcut-o cândva...

Încercam să-mi amintesc, dar amintirile rămăseseră împietrite, într-un punct pe care nu reuşeam să-l ating....

Parcă mă născusem atunci, din nisip....Fulgerele cădeau lângă noi, prin noi, ce eram, nici nu mai încercam să mă întreb.

Goi amândoi, stihii ale furtunii, bântuiam aşa ca un coşmar sau vis, prin noapte. Hainele mi se evaporaseră, devenisem la fel ca Nicolo, o fantomă transparentă...

Credeam că am murit, aşteptam să trec vreun hotar, vreun orizont, să penetrez într-un alt univers.....universul morţii?

Nu ştiu....creierul căuta explicaţii, doar că sufletul devenise liber şi refuza cu îndârjire să le găsească.

„A fi sau a nu fi!” Dar dacă între ele mai există o a treia stare, necunoscută, sau ignorată, altceva decât nebunia, decât psihoza?

O altfel de lume într-un alt timp, despărţiţi de o clipă, universuri paralele...acolo, poate plecăm cu toţii după moarte...

Poate tocmai fracţiunea aceea infimă, căreia nu-i putem dezlega misterul, dinaintea Marii Explozii, ne desparte de un adevăr pe care îl tot căutăm de milioane de ani.

O lume geamănă, perfectă, fără greşeală, lumea care a rămas conform Ideii, Concepţiei iniţiale, cea care nu a muşcat din Mărul pierzaniei....

Şi noi?
Suntem singuri?
Dumnezeu ne-a părăsit?
-În ce fel vrei să mă ajuţi, Nicolo?
-Vreau să te scap de singurătate, Rafael, şi să te scap de iluzii...Priveşte oceanul, e neliniştit, ceva mai presus de imensitatea lui îl face să se frământe, să se zbuciume, să arunce valuri uriaşe, într-un instinct violent de acaparare al spaţiului următor lui...Îl simţi, îl auzi?E însăşi dezlănţuirea, mânia, disperarea, încercarea supremă de a schimba, de a evada....frica.
-De ce îmi spui toate acestea?
-Pentru că aşa eşti şi tu, neliniştea ta se aseamănă cu cea a oceanului. Mâine sau într-o altă zi, soarele va răsări, furtuna va înceta, oceanul se va linişti. Până la o altă furtună.
- Tu ai o asemenea certutudine?
- Singurătatea, te face trist, mânios, nedrept. Cineva trebuie să preia asupra-i tăcerea ta, întrebările, lacrimile....Ca soarele să răsară din nou, şi sufletul să ţi se aşeze în matcă.
-Nu te înţeleg, Nicolo, eu nu mă simt aşa...
-Te înşeli atât de mult, Rafael...
Ne oprisem, undeva, lângă un promontoriu peste care furtuna arunca valuri uriaşe. Pe scândurile ude, întinsă, sfidând dezlănţuirea, o femeie....
-Du-te, Rafael, salveaz-o, e destinul tău, pe care tu îl ignori....De aceea sunt azi, aici, acum, cu tine...Riscai să întrerupi istoria viitorului...acum e alegerea ta, trebuia să te ajut să vezi. Acum e alegerea ta. Oricum, nu pot să cred că o vei lăsa să moară...Dacă vei reuşi să o salvezi, vei înţelege de ce am venit azi aici....A... înainte de a pleca....o cheamă Clara...La revedere , Rafael!

„ Marea singurătate
uite, stau aici, lângă mare;
val după val
nisip în nisip...
şi nu mai ştiu dacă singurătatea
mării
e totuna cu marea singurătate...
dacă aş întinde mâna dreaptă

marea mi-ar mângâia trecutul;
aş putea să închid ochii
să cred că eşti tu...
dacă întind toate mâinile
urma pasului tău
va urca până în inimă...
călcâiul, talpa şi degetele
vor fi chiar sângele meu...
dar nu voi face nimic din toate
acestea
n-am să-mi dăruiesc nici un refugiu;
voi rămâne aici lângă mare
cu ochii mari
cu vise mari
în valuri tot mai mari...
singurătatea mării e totuna
cu marea singurătate?

Rafael, uneori, ceva în mine începe să se cutremure, ceva dinlăuntrul meu cel mai ascuns, şi toată fiinţa mea începe să vibreze ca un diapazon imens cu rezonanţe uriaşe, ce cresc din ele însele...

Ca un strigăt de disperare asurzitor, ce se sparge de ceruri şi cade în miliarde de ţipete ascuţite prin timpanele noastre, rămânând acolo, dând naştere fricii.

Frica, Rafael, e începutul morţii...DE CE uităm, iubitule, că tot ce suntem şi ce-am putea fi înseamnă iubire?

De ce ne pierdem în valul vieţii înmagazinând în noi dorinţe obscure, materialism barbar, ură, minciună, laşitate?

Priveşte-mă dar pe mine...În goana lucrurilor am uitat să îţi spun înainte să pleci: ”te iubesc!”...am alergat după tine, strivită brusc de un sentiment de spaimă îngrozitoare,de frica unei posibile întâmplări nefaste, inimaginabile, oribile şi nu voi mai putea să te mai văd niciodată, iar eu, eu în nimicnicia mea nu am apucat să îţi spun cât de mult te iubesc, ce singură sunt fără tine, ce singur e Universul, ce gol fără margini rămâne în urma ta, în urma paşilor tăi pe nisipul eternităţii....

Ce ciudat e iubitule că nu putem înţelege ce însemnăm unul pentru celălalt decât atunci când rămânem singuri şi trişti...Cum de nu reuşim să ne spunem ce avem acolo, în

intimităţile noastre cele mai ferecate atunci când suntem împreună?

Ce ne ţine gurile legate pentru a spulbera acel gol ce pluteşte ca o fantomă, ca o stihie între noi?

Nu, nu s-a întâmplat nimic Rafael...Cineva spunea că atunci când nu mai ai la ce să visezi, când ţi-ai împlinit toate visele şi nu mai ai pentru ce lupta, visa, şi nici ce spera, viaţa face loc puţin câte puţin morţii.

Începi să mori încet şi inevitabil. Oare şi noi, Rafael?

Atât de mult ne-am dorit unul pe altul, încât putem să uităm acum (avem acest drept?) când ne avem, acel patetism al începutului, acea exaltare lăuntrică, acea flacără a trupului şi a minţii care ne purifica până la esenţa naturii, existenţei...

Iubirea , iubirea doar ea Rafael...

Uite, acum, când sunt singură, îmi dau seama ce multe mai avem noi să ne spunem despre noi, atâtea cuvinte, atâtea gânduri...o mulţime de adevăruri pe care le cunoaştem, dar care trebuiesc spuse, rostite în gura mare.

Te iubesc, Rafael, şi mi-e frică, atâta frică...

Realizez deodată ce ar însemna lumea fără iubire, ce ar fi infinitul fără dragoste, când tot ceea ce suntem şi am putea fi vreodată e doar Iubire...Nu se poate, nu-i aşa Rafael?

Spune-mi că nu e posibil. Dacă nu e iubire, de unde începe viaţa? Dacă nu e iubire ce înseamnă moartea? Nici ura nu mai are nici o însemnătate fără iubire.

Iar dacă nimic din toate acestea nu-s, ce mai poate fi?

Un mare nimic...vid; mai mult decât atât, inutilitatea divinului.

„Nimic fără Dumnezeu!”

Mă rog, iubitule, LUI, mă rog iubirii, ca unei fiinţe, pentru ca acest sentiment inuman ce mă cuprinde să rămână doar un coşmar şi timpul să se milostivească de noi.

În sufletul soţiei mele întotdeauna am zărit acel ceva misterios, tainic, ce dăruieşte chipului şi gândului, inimii şi viselor, zâmbetului şi tristeţii sale o aură, un nimb aproape vizibil ce-ţi inspiră respect, o atracţie irezistibilă, dar şi o teamă neexplicabilă.

Dacă aş fi pictor i-aş putea reprezenta întregul, sub forma unui vulcan în pântecul căruia se zbate materia în stare de incandescenţă, gata să erupă, să arunce, nu cu lavă, ci cu

lumină, o lumină atotcuprinzătoare, pură, menită să alunge acest blestamat întuneric din inimi...

Multă vreme nu am ştiut să păşesc în tainica ei lume, nu puteam intercepta sentimentele ei exact aşa cum erau, în stare nativă.

Această afinitate de a gândi şi de a exprima trăirile în stare pură m-au uimit şi mă uimesc şi acum.

În imaginaţia ei, dar nu, greşesc, nu în imaginaţie, căci Clara nu imagina niciodată nimic, ci dădea viaţă, formă universului ei, în care totul exista real, deci în realitatea ei, exista întotdeauna un adevăr necunoscut mie decât parţial prin ea, prin versurile şi scrierile sale.

Clara le numea „amintiri de acolo”, niciodată din viitor sau din trecut. Îmi scria scrisori, ca şi cum eu aş fi fost plecat undeva departe de ea, de sufletul ei înspăimântător de frumos.

- De ce faci asta? o întrebam privind-o, în timp ce îmi redacta o scrisoare de „acolo”...

- Îţi scriu pentru a-ţi putea aminti, vei avea nevoie de amintiri sigure pentru a putea să te orientezi, Rafael, iubitule, să ştii de unde vii...

- Unde, când, Clara? Unde voi fi eu fără tine? De ce aş fi?

- N-are importanţă Rafael, nu te întrista, sărută-mă şi dă Universul mai încet...e un joc pe care tu îl vei începe mai târziu. Scriu celui ce vei fi. Aceluia ce va trebui să adune TOTUL de la început.

Vino să ne scăldăm în soare, în marea fără ţărmuri. Atât de mult te iubesc, Rafael...

Am să continui altădată scrisoarea, mai avem atâta bucurie de dăruit...O cuprindeam în braţe şi alergam cu ea în imensitatea mării. Reuşeam să-mi şterg tristeţea care mă cuprindea, incertitudinea. Însă, uneori trăiam cu senzaţia că asupra mea pluteşte aşa un nor, un abur care încerca să mă protejeze de ceva, de cineva...Nicolo, Clara.

- Vino, vino Rafael! m-a strigat în ziua aceea, ziua ei, înainte de a apuca să arunc cât de sus am putut freziile pe care i le culesesem. Aşa îi placea ei să primească florile...

Ca o ploaie de vară caldă, pe umeri, prin păr.

- La mulţi ani, dragostea mea! Fericirea ta să dureze o veşnicie şi câteva minute peste...

- Sunt , Rafael, sunt fericită, la fel de fericită cum e floarea copacului în pârg, la fel cum e pruncul la pieptul mamei sale, precum credincioşii în ziua de paşte....

Vino trebuie să îţi citesc ceva, să-ţi spun, să îţi povestesc, să îţi vorbesc...eşti strălucirea întunericului meu, iubitule.Pentru tine răsare soarele în plină noapte, pentru tine sunt lacrimile mele, surâsul...

Eu doar prin tine exist iubitule, primeşte-mă ca ofrandă a iubirii şi aminteşte-ţi de mine atunci când vei porni de la capăt istoria.

Am strâns-o lângă inima mea bătând nebuneşte, minute în şir, până am simţit că se linişteşte. I-am sărutat ochii înlăcrimaţi şi am privit-o în suflet.

- Ce se întâmplă Clara?

- Nimic...numai că eu te iubesc mult prea mult...şi mă tem că tu eşti prizonierul iubirii mele. Că te sufoc cu dragostea mea, iar tu nu poţi să ajungi acolo, dincolo ...

Începu să râdă nestăvilit.

- Nu te întrista Rafael, e ziua mea, iartă-mi nebunia, să râdem dar.

„Dar din dar se face rai”. Tu mi-ai dăruit o ploaie de frezii şi viaţă în toate clipele inventate, iar eu aş vrea să îţi dăruiesc o legendă... Vino ursuzule!

M-a luat de mână şi m-a purtat parcă plutind, până în pavilionul din grădină...S-a aşezat şi mi-a aşezat capul pe pieptul ei.

- Până îţi voi citi, tu îmi vei asculta inima...să nu uiţi inima asta, Rafael...

Legenda celor şapte existenţe...

Întotdeauna venea singur, ora refluxului îl prindea pe ţărmul în care îşi adunase toate visurile. Nu-l speria niciodată nimic, nici o furtună, nici un uragan. Îşi îngropa picioarele în nisipul încă fierbinte, iar degetele-i ude de apa sărată a mării alergau pe corzile anticei lui chitări.

În satul de pescari nu îl cunoştea nimeni. Nu vorbea niciodată cu cineva.

Rareori, la ora când toţi bărbaţii plecau în larg, îşi număra paşii pe străzile mici şi întortocheate ale satului, zâmbind prietenos copiilor sărmani. Îi considera singurii lui prieteni. Se

adunau uneori în jurul lui, ascultându-i melodia şi se întristau la fel precum interpretul transpus.

Nu înţelegeau mare lucru, dar simţeau că acel străin are ceva ciudat, că vine dintr-o altfel de lume...

Nu, nu-i mai era teamă ca atunci, în copilărie, când fiecare buruiană voia să îl muşte. Acum mergea printre bălăriile crescute până aproape de cer, încercând să îşi amintească curtea frumoasă, aşa cum o ştia el.

Îşi dorea atât de mult să fie din nou copil…

Se strădui pentru câteva secunde să îşi înăbuşe lacrimile, apoi le lăsă libere, să cadă peste obrajii arşi şi peste degetele lungi şi subţiri...

„...ai mâini de artist, copile! Ai mâini de artist, băiatule...” Casa i se păru rece, străină, duşmănoasă. Un ţipăt de fiară izbucni din pieptul lui plin de dureri, un urlet care sfâşie amiaza în două.

Se sprijini de chitară ca un naufragiat şi tot ce mai exista în sufletul, se întoarse ca o clepsidră.

Timpul! Mereu se grăbise, de parcă el şi secundele erau condamnaţi să lupte pentru viaţă...Odată visase timpul, era ca o ploaie, venea de pretutindeni, şi greu ca o perdea de plumb.

Avusese un prieten, fuseseră de fapt mai mulţi...acesta muri însă înainte chiar să fi existat cu adevărat.

-Ah, libertate... ce mult te respir! striga când soarele răsărea din grădina lui.

Îl îngropară frumos, ca într-un basm de Grimm.

Soarele răsărea dintr-o altă grădină.

Ce se întâmplase cu ceilalţi prieteni nu a aflat niciodată.

Îi plăcea să creadă că s-au rătăcit într-o altă existenţă, poate în epoca pietrei sau în cea a şoimului...

A pierdut. Ştia...Fusese altfel şi pierduse. Nu avea explicaţia, nici nu şi-o dorea.

Pierduse mai întâi totul apoi restul.

Clepsidra...Imagini tot mai şterse i se îngrămădesc în ochi, ca pe un ecran dintr-un cinematograf vechi.

Copilului ce fusese îi plăcuse să înveţe singurătatea, dar printre întrebările la care nu găsise vreodată răspuns exista una care îl zdrobea: ”cine sunt?”

La o serbare de sfârşit de an veniseră atât ce mulţi oameni cum nu mai văzuse până atunci la un loc. Stătea

împreună cu ceilalţi în culisele unei scene improvizate, privind un curcubeu imaginar. Trebuia să recite o poezie pe care se chinuise să o înveţe câteva săptămâni. O uitase, însă, şi disperat aştepta cu groază momentul în care se va fi făcut, fără îndoială de râs. Inutil îşi frământase memoria ca un arheolog în căutarea unui artefact, mintea lui refuza să îi arate ceea ce el aşezase cu grijă pe raftul cel mai de sus.

Ciudat, dar nu se întâmplă nimic din ceea ce se aştepta...adică râsul, râsul acela cinic şi crud al celor prezenţi...

Veni la microfon şi vorbi...mult, cu o voce străină de nerecunoscut chiar şi pentru el.

Îşi rupea cuvintele de la colţul gurii şi le arunca spre mulţime, aşa ca pe nişte flori.

Devenise brusc un vârtej de neoprit, un viscol în mijlocul verii ce străbătu prin mintea fiecăruia de acolo.

Le povesti oamenilor de Homer, despre Ulisse, despre aventura spiritului uman dincolo de viaţă... striga la fel de tunător precum Ahile, la fel de ascuţit precum Shakespeare.

Construi o coloană până la cer din cuvinte şi se trezi că vede din vârful ei picioarele lui Dumnezeu.

Întreaga istorie a umanităţii defilă înaintea sa...o istorie pe care nu ar fi reuşit să o înveţe nici într-o sută de ani.

N-o învăţase. De la prima atingere a tălpii lui pe pământ simţise cum urcă în el, ca printr-o prelungire a timpului, toate oasele omenirii, toate cuvintele ei reverberate în spaţiu. Ecouri şi sentimente străine îl invadaseră, puseseră stăpânire pe fiinţa lui mică cât un bob de nisip pe o plajă nesfârşită.

Şi plecând ar fi vrut să fie strigat de Iisus.

Dar nu, nici măcar coliba în care îşi îmbrăţişase părinţii n-o mai găsise. Pe locul acela păşteau liniştite câteva capre. Nu i-a curs nici o lacrimă, a urcat pe poteca lui până la stânca de pe care răscolea imensitatea şi l-a certat pe Dumnezeu.

I-a cerut un răspuns, dar nu l-a aflat.

Mai târziu nu l-a mai dorit.

„Linişte! Respiră odată cu mine, Pământule...”se ruga înainte de a-şi aşeza oasele obosite de întrebări pe iarba din care se născuse în el Lumea.

Nu mai fusese niciodată acolo, dar toate lucrurile i se păreau cunoscute, familiare.

Bătrânul era orb. Se refugiase de oameni în „ turnul disperarii”, acolo de unde legenda spunea că o fecioară antică se aruncase să zboare sau să piară, din prea multă dragoste de viaţă, din prea mult dor pentru inima ei ucisă odată cu iubitul ei.

Acel turn avea o însemnătate uriaşă în memoria colectivă a satului. Situat în vârful muntelui Crevados, turnul inspira teamă şi respect, atracţie şi admiraţie.

Se zvonea că bătrânul ar fi nebun, şi că turnul cutreierat de stafii ar fi aşezat chiar pe buricul Marelui Dragon din adâncuri.

-Nu ştiu cine eşti, copile, deşi bănuiesc, nu ştiu ce vrei, deşi presupun, dar nici nu te voi întreba ceva. Urcând cele 666 de scări ai făptuit o mare ciudăţenie şi ai adeverit proorocirea de care, probabil, nu ai habar. Uite, de aici, poţi privi lumea pe partea cealaltă, e singurul loc de unde o poţi face. Nu te mira, eu nu o văd...E mult de când întunericul s-a aşezat în sufletul meu, dar urechile mele pot pipăi universul. Să nu te temi de lilieci şi, mai ales, să nu te temi de mine. Ia loc, copile, şi spune-mi cât de bătrân sunt.

Nu-i răspunse însă nimic bătrânului...Se mulţumi să privească LUMEA pe partea cealaltă şi înţelese: bătrânul nu exista, doar ecoul lui mai stăruia în eter în nopţile cu luna plină.

Poate doar lupul acela ce rânjea fioros de prietenos către el mai era încă viu, dar stors de orice sens îşi continua drumul spre nicăieri la picioarele fantomei „celui ce ascultă cerul”.

Îşi ridică capul lăsat pe corzile chitării, privi camera lungă cu pereţi drepţi, cernându-şi durerea prin nisipul ce continua să cadă în voia timpului spre început.

Aici o cunoscuse...singura fiinţă pe care o iubise. Între pereţii aceia se izbise violent de adevărul suprem; cheia tuturor întrebărilor.

Se îndrăgosti de Ea în timp ce construia un munte. Mai întâi de braţele ei, mai apoi de părul ei, de privire, de tot ce îi aparţinea.

Cu cât o iubea mai mult, cu atât uita că în el există Absolutul...acel absolut păstrat ca într-un recipient criogenic în mintea lui, pentru a fi cândva deschis, pentru a renaşte din miliarde de fărâmiţe, Întregul.

Pentru asta a fost pedepsit, luîndu-i-se totul...mai întâi iubita, apoi turnul, iarba şi mai târziu amintirile.

......

Se întoarse pe plajă la ora când toţi pescarii erau în larg, cântând aceiaşi melodie care curgea prin el din stele, până când nu mai avu voce, până când se uită chiar pe sine, şi Marea îl primi în imensitate, simplu, fără întrebări, fără răspunsuri.”

......

Tot mai des coşmarurile mă cuprind, îngrozindu-mă, amestecându-mi trecutul cu viitorul, cu prezentul, amestecându-mi viaţa cu moartea sau cu altceva mai înspăimântător decât moartea.

Cineva parcă se joacă cu mine aruncându-mă într-o altă lume, spre înapoi, încât nu mai ştiu cine sunt şi către ce mă îndrept...Imagini şi trăiri străine îmi împânzesc într-atât neuronii, încât sunt uneori depăşit, strivit de subconştient, abandonat irealului, altcuiva, altundeva. Îngrozitoare dedublare.

Înr-un fel sau altul va trebui să ies din mine... Un joc absurd în care am fost prins fără să fiu întrebat.

- De ce e absurd, Rafael ?

- Fiindcă nu am nimic de-a face cu asta...sunt prins într-o pânză de păianjen, încă viu dar prizonier într-o altă minte.

Aş vrea să sfârşesc, orbule, demn, aristocratic...

- Nu ai o spadă bushido şi nici putinţa de a o avea vreodată!

- Dar curaj, orbule...am ?

- Rafael , aici nu intră în discuţie curajul...acesta e doar un mijloc de dominare al fricii. Frica şi Iubirea sunt cele două emisfere ale Întregului. Poţi să mori iubind, către lumină, şi poţi muri din frică către întuneric.

Un alt spaţiu, un alt timp...tu alegi, dar odată cu tine, odată cu alegerea ta, Universul va merge cu tine...

- Adică eu pot alege un alt început? Fără amintiri, fără regrete, fără suferinţă?

- Întocmai, Rafael ...

- Şi toţi sinucigaşii acestei lumi, crezi tu, orbule, au trecut în alt spaţiu, în alt timp... că există fără să ştie chiar, că au existat, că au iubit, că au avut copii, că au avut părinţi, că au lăsat în urmă lucruri neterminate şi iubiri neconsolate?

- Nu doar sinucigaşii...moartea e unică, aceiaşi pentru toţi. Dar tu poţi schimba asta!

Prima amintire despre o biserică o am de la patru ani. Ningea şi era cumplit de frig. Crăciunul.

Mama mă învăţase câteva rugăciuni şi colinde. Eram fericit, înconjurat de plenitudinea acestei sărbători. Simţeam îngerii pe umerii mei, uşori şi diafani, şi îi auzeam şuşotind între ei depre mine. Credeam că toată lumea îi vede şi mi se părea că arăt năstruşnic şi deosebit, ca o icoană pe sticlă. Mâna mamei mă ţinea strâns, târându-mă prin mulţimea adunată ...Din prima clipă, acolo în biserică, m-am simţit ciudat.

Eram parcă ACASĂ şi totuşi străin.

În faţa altarului firavul meu trup a început să tremure, să vibreze, de parcă aş fi fost un diapazon atins de un dirijor care încerca să mă acordeze cu Universul.

Imaginile sfinţilor păreau vii, lumina lumânărilor coborâse din Lumina Iniţială, crucifixurile începură un joc bizar în mintea mea, ca un carusel imens în care eu, cu îngerii mei aşezati pe umeri ne simţeam minunat, dar complexat la un moment dat, ameţit, strivit treptat de o forţă imensă care îmi sugruma creierul, intoxicându-l parcă cu ceva nedefinit şi necunoscut pentru mine, profanul copil, ceva despre care eram conştient că ştiu mai mult decât toţi, însă speriat, traumatizat de măreţia sentimentelor în care mă bălăceam ca în Iordan.

Strângeam mâna mamei din ce în ce mai vârtos şi deodată am strigat fără voia mea:

- Mamă, opreşte biserica! Am ameţit!

S-a făcut linişte; Mama m-a luat în braţe, m-a privit speriată, apoi preotul, un gigant cu o barbă albă şi lungă până la brâu, s-a apropiat de mine. N-am uitat nici acum ochii aceia, parcă mă ardeau, fixându-mă cu o intensitate extraordinară, cu ură, cu spaimă...

- Femeie, al tău e copilul acesta?

- Da, părinte, iertaţi-l...n-a m-ai fost niciodată la biserică...

- Femeie, ia-ţi copilul şi pleacă! Să nu îl mai aduci! Copilul acesta vine de Altundeva!

Apoi am leşinat. Îmi amintesc doar că îngerii m-au înlănţuit între aripi şi mi-au cântat o muzică din neant. Mi-am revenit mult mai târziu. Fusesem întins pe un fotoliu lângă bradul de crăciun. Mama mă mângâia plângând pe frunte, iar Michelangelo, fratele meu, aprindea cu îngerii artificii.

Despre tata nu îmi mai pot aminti aproape nimic. Memoria mea păstrează foarte puţine amănunte despre el, aşa ca într-un vis, fotografii descompuse de timp sau de imaginaţie.

Sărutul mamei m-a readus printre ei...

-Dar ai dormit, copilul meu!

„Copilul meu, copilul meu...” timpanele mele bubuiau aceste cuvinte ca un ţipăt dureros...altcineva, altundeva şi altcândva îmi strigase cu disperare:” Copilul meu...!”

Această amintire din mine, al celui ce eram a urlat atunci necontrolat, vehement:

- Nu sunt copilul tău !

Venise din adâncul meu cu o voinţă mai mare decât a unui copil de patru ani şi nu ştiu cui i-a fost adresată...acelei amintiri bizare sau Antoniei, mamei care mă purtase în pântec.

Totul s-a derulat ca un insantaneu, un clişeu, un blitz, pentru ca apoi speriat de mine însumi să sar în braţele mamei desfigurată de uimire şi spaimă.

-Iartă-mă mamă!

- Ai febră, Rafael... Arzi tot. Vei dormi în această noapte lângă mine...Ce frică îmi e! Ajută-mă Doamne!

-Dar n-a fost febra, nu-i aşa orbule?

- Continuă, Rafael, de ce te-ai oprit?

- Pentru că nici acum nu pot să cred că acel sentiment s-a născut în mine... Pare absurd!

- Dar ce ţi se întâmplă acum nu ţi se pare absurd?

- Într-adevăr...Orbule nu mai pot înţelege cine şi ce guvernează mai presus de noi. Odată, era bine, simplu. Viaţa şi moartea aveau graniţele lor, strict limitate, nu se amestecau una cu cealaltă! Poate doar în paranormalul unor vizionari, vraci, vrăjitori...

Moarte clinică, reîncarnare, spiritism, erau noţiuni extravagante, snobisme.

Câteva cazuri mai mult sau mai puţin credibile în vreun ziar şi atâta tot.

Nu ştiu orbule, parcă toate se întâmplă în mintea mea, şi nimic din ce mi se întâmplă parcă este ireal.

Atâţia mor, şi ploaia asta care nu conteneşte, incertitudinea, frica, frica orbule, frica...

Sunt oare nebun?

- Nu eşti... ţi-am mai spus...

- Poate ar trebui să fiu, ca aceste toate să rămână doar plăsmuirea unei minţi bolnave. Trebuie să plec, orbule, soţia mea, Clara, copiii, sunt singuri, încuiaţi în casă... I-am încuiat, să nu poată fi atinşi de ploaia ucigaşă...

- Crezi că vei reuşi, Rafael?

- Trebuie, orbule... e tot ce am

- Tu ai TOT, Rafael.

Iarna începuse frumos...ninsese cu fulgi mari şi lumea părea fericită. Pe străzi răsunau clopoţeii... se apropia un nou an.

Împodobisem bradul cu bunătăţi şi luminiţe multicolore spre deliciul copiilor noştri, Leonard, un băieţel spumos de patru ani, şi al Ataliei.

Clara pregătise o masă regească, cu lumânări, aşa ca într-o pictură...

Totul părea un vis. Am cuprins-o pe Clara în braţe şi am sărutat-o lung, aşa ca un actor din anii 60.

- Îţi mulţumesc, dragostea mea, pentru această seară, pentru fericirea pe care şti să o dăruieşti, pentru tot ceea ce eşti şi vei fi...Te iubesc, vă iubesc dragii mei dragi, dureros de mult...infinit. I-am îmbrăţişat pe toţi la pieptul meu, cu o presimţire nefastă în inimă. Parcă aveam ultima dată posibilitatea să îmi ţin familia în braţe, să mă bucur de dragostea pe care o simţeam ca pe o fiinţă, o altă membră a familiei mele minunate.

- La mulţi ani, Clara! La mulţi ani, Atalia! La mulţi ani, Leonard!

- La mulţi ani! dragii mei dragi...

- La mulţi ani ! iubitule...de ce plângi?

- Nu ştiu, Clara...de fericire cred...

- Mă întristezi!

- Iartă-mă...iertaţi-mă şi voi copii!

- La mulţi ani! tati,la mulţi ani! mami..

Surâsul copiilor mi-a readus bucuria în suflet, uitândpentru moment de negrele mele presimţiri şi presentimente.

A fost o noapte de neuitat...parcă cea mai fericită din viaţă. Ne simţeam sufletele unite într-o coloană infinită, ridicată spre ceruri, tot mai sus, tot mai pure, mai strălucitoare..

Dragostea ce ne unea pe toţi devenise aproape vizibilă, palpabilă, plutind magic printre inimile noastre.

Am sărbătorit până în zori...apoi am culcat copiii iar eu şi Clara am ieşit să le facem un om de zăpadă...

Încă mai ningea...ne-am tăvălit prin zăpadă ca nişte ţânci şi am făcut cel mai grozav om de zăpadă pe care l-am văzut vreodată!

-Vino acum, Rafael iubitule...vreau să cuprind în mine toată neliniştea ta, toată teama, să-ţi închid gândurile triste în inima mea şi să nu le mai dau drumul niciodată, şi nici ţie nu îţi voi da drumul din braţele mele până când cutele de pe fruntea ta nu vor dispare şi-mi vei zâmbi ...un zâmbet adevărat.Vreau să te am cu fiecare celulă, cu fiecare gând, să facem dragoste Rafael, să ne amintim că astfel a început şi s-a sfârşit lumea...să începem o lume nouă, dacă o alta se sfârşeşte...

Şi timpul nu s-a mai mişcat, nici spaţiul...dragostea a înghiţit totul.Târziu, Clara m-a trezit, ţinându- mă încă strâns între braţele şi trupul ei...

-Rafael, Rafael...când vei auzi pasul meu răsunând pe coridorul cunoaşterii, să-mi deschizi orizontul din stânga sau din dreapta, să-mi ridici privirile aţintite spre transparenţa pământuluişi să-mi spui cuvintele pierdute cândva de muritori:

BINE AI VENIT!

Să nu te superi însă, dacă nu-ţi voi zâmbi, calea lăsată-n mister, a ucis o parte din mine...

Vom intra apoi împreună în orizontul deschis şi vom cina cu Homer...vom visa că murim şi vom închide timpul în logica trecutului!

„ A FI sau A NU FI!”

Îţi voi povesti mai târziu de prezentul-trecut, de viitorul-prezent, de noi şi despre noi ,despre noi amândoi şi astfel vei înţelege:

Universul e mort!

Noi nu vom fi niciodată....

-Clara, niciodata nu vei inceta să mă uimeşti şi să mă înspăimânţi cu felul tău de a fi,cu poeziile tale, cu legendele tale, cu visurile tale, cu dragostea ta…

-Rafael, a început…

-Ce a început?

-Ploaia, iubitule…

-Acum,iarna?

-Da, priveşte....e o ploaie urâtă, tristă, nesfârşită...şi va dura mult, nefiresc de mult.

-De unde ştii tu toate astea?

-De acolo de unde vine ploaia...

-Adu copiii în casă, iubitule, ploaia le-a distrus omul de zăpadă şi sunt trişti... să-i ferim de tristeţe, iubitule ....

"Să-i ferim de tristeţe"

Aceste cuvinte intraseră în mine smulgându-mi identitatea, un ordin mai presus de orice...

Simţeam, aşteptasem acest ordin suprem. Nu ştiam ce se va întâmpla mai târziu, nici Clara nu ştia...

Cu toate acestea însă, amândoi gândisem, presimţisem că de acum TRISTEŢEA va fi cea mai periculoasă molimă ce a bântuit vreodată lumea...

Şi nu s-a mai oprit ... plouă mărunt cu picuri mici, ascuţiţi şi reci...

E aproape insesizabilă, banală, monotonă, de sute de zile la fel... poate nici măcar asta n-ar fi însemnat nimic... ne-am fi obişnuit şi cu asta, ne-am fi adaptat acestei vieţi în ploaie, chiar şi în ocean, în adâncuri...

Sau...poate părăseam planeta...sau opream în vreun fel, acest potop...

Inventam ceva ...nimic nu era imposibil...

Dar ploaia a adus TRISTEŢEA...apoi DISPERAREA, apoi RESEMNAREA si MOARTEA...

Sinuciderea. Mai întâi au fost atinse animalele...s-au sinucis pisicile, câinii, păsările s-au aruncat în ocean, balenele, delfinii, peştii s-au aruncat pe ţărm...

O nebunie... un blestem...

Sfârşitul lumii? Asa să arate? Un nou potop? Dumnezeu?

El e vinovat de toate aceste sinucideri in masă?

Nu stiu dacă voi afla un răspuns şi nimeni nu se oboseşte, nici măcar nu se încearcă să se găsească o explicaţie, o soluţie...

Oamenii au devenit tot mai trişti, tot mai însinguraţi...

Chipurile le-au îmbătrânit şi nu mai doresc nimic de la viaţă...

Nu mai sunt interesaţi de nimic. Logica existenţei s-a pierdut, poate nici nu a existat vreodată, dar ploaia, molima

necunoscută adusă de ea a conştientizat brusc omenirea că viaţa nu are nici un sens…

Dar nu pot să înţeleg de ce s-ar considera că moartea ar avea vreun sens?

Nu-mi imaginez ce se întâmplă la nivelul subconştientului lor. Ce putere exercită această tristeţe ce cade din cer asupra celui mai puternic instinct, cel de autoconservare.

Şi mă tem că eu sunt imun acestei maladii, doar nu voi fi singurul supravieţuitor al planetei… şi de ce eu? de ce tocmai eu?

Tristeţea care mă cuprinde şi pe mine se datorează efectului general sau doar ingrijorării mele vis-à-vis de familia mea şi de lume. Frica mea e mult mai puternică decât tristeţea, celorlalţi nu le mai este frică, sunt doar resemnaţi, tăcuţi şi singuri. Dar mie mi-e frică, o groaznică frică imaginându-mi pământul pustiu, fără viaţă…Nu de moarte mi-e frică, ciudat, ci de altceva mai cumplit decât moartea: vidul.

De moartea timpului mă tem, de moartea spaţiului, de moartea iubirii.

Ce se va întâmpla când viaţa se va sfârşi?!

Va mai pluti Pământul prin Univers după legile sale? Ce şi cine va mai susţine aceste legi universale?

În conştiinţa cui vor mai fi ele? Şi dacă nu vor mai fi în conştiinţa nimănui Pământul nu se va întoarce, alături de întregul sistem solar spre începuturi, spre secunda zero şi chiar dincolo de ea?

O implozie fantastică a universului (nesupravegheată şi neştiută de nimeni)…Totul se va retrage în punctul de plecare, absorbit de forţe necunoscute, într-un singur punct, infim, o gaură neagră. Şi mai departe? Cu acest punct în care se vor fi îngrămădit toate stelele, toate planetele, toţi sorii, toţi meteoriţii, toate cometele, ce se va întâmpla?

Dumnezeu şi-l va lua şi îl va păstra în buzunarul sutanei lui? Sau i-l va dărui fiului său, IIsus, spunând-ui să recreeze el însuşi un alt Univers, sau altceva, dupa voia lui, în numele Tatălui şi al Sfântului Duh.

Iar noi fi-vom oare alături de ei acolo în Paradis? Acolo unde toate sufletele se duc?

Acolo, dar unde? Într-un Univers paralel? Cel ideal, conceput fără greşeală, de cine? De alt Dumnezeu? De unde? Dintr-un alt rai? Fi-vom oare atunci martori la Marea Judecată?

Martori la împărţirea noastră în drepţi şi nedrepţi, în buni şi răi, în îngeri şi diavoli iar apoi condamnaţi din nou la viaţă, cei drepţi, buni şi îngeri, iar ceilalţi condamnaţi la Nimic, la inexistenţă? Acest ciclu se repetă la nesfârşit? De câte ori am murit, de câte ori am trăit, cine suntem de fapt? Vom mai trăi, vom mai muri? Vom avea oare vreodată putinţa să ne folosim creierele la întreaga capacitate sau vom fi sfărâmaţi din nou şi din nou de teamă că astfel, ajutându-ne de întregul creier putem deveni Dumnezei…

De aceea mi-e frică şi fiindcă aud cuvintele mamei, ale lui Nicolo, ale Clarei şi acum ale Orbului:

-Rafael, tu eşti altfel, altfel…

-Mi-e frică de mine, ce sunt eu? Sunt altfel decât voi? Cum mă găseşti tu “altfel” Clara? am întrebat-o la câteva săptămâni după ce începuse ploaia ucigaşă. Era tristă, dar această tristeţe venea din ea însăşi, întotdeauna fusese aşa.

Nu ştiam dacă era atinsă de molimă sau nu.

-Altfel, Rafael…nu pot să îţi spun cum, dar tu nu semeni cu nimeni, eşti unic!

-Şi tu eşti unică, Clara! i-am răspuns, fiecare e unic!

-Nu, Rafael, te înşeli, nu pot să-ţi explic, ca mine au mai fost femei şi poate vor mai fi cândva…Tu nu vezi, Rafael, tu nu vezi că pe tine nu te poate atinge nici măcar această molimă a tristeţii?

-Dar tu, Clara, dar copiii?

-Nu ştiu, iubitul meu!

Leonard, Atalia încă mai pot râde, eu nu am râs niciodată prea mult…Nu ştiu…Rămâi cu noi mai mult, lângă tine tristeţea mea dispare, totul dispare, rămâi numai tu, Rafael!

-Dar nu pot, Clara, trebuie să găsesc un răspuns, o explicaţie a acestui fenomen, poate lumea ar reuşi să se salveze, poate noi ne putem salva, dragostea mea…

-Tu nu înţelegi că nimănui nu-i mai pasă, că eşti singurul care doreşte salvarea lumii? Că ceilalţi s-au resemnat cu toţii?

Priveşte, iubitul meu, plaja şi străzile sunt pline cu morţi, cu miile…

-Încetează, Clara, să nu te audă copiii, vom reuşi, trebuie să reuşim!

-Ia-mă cu tine, Rafael, oriunde vei voi să mergi, astăzi nu mă pot lipsi de prezenţa ta, simt cum mă cuprinde disperarea... Şi nu vreau, pentru tine Rafael , pentru Atalia şi Leonard...Vreau să ne amintim de fericire, de dragoste, de viaţă...orice s-ar întâmpla după aceea cu mine, te rog, iubitul meu, ia-mă cu tine.

Să mergem pe plajă, acolo unde ne-am întâlnit prima oară, unde m-ai găsit tu. Rafael în nopatea aceea...cândva, în furtună şi neştiinţă.

Am cuprins-o în braţe încercând să o liniştesc.

Nicolo mă dusese în noaptea petrecerii de absolvire pe plaja aceea, el mi-o arătase pe Clara. A avut dreptate, aveam multe lucruri în comun cu Clara. Ne legase pe amândoi un sentiment puternic, o interdependenţă uimitoare.

Într-adevăr, cum îmi spusese atunci Nicolo, Clara avea mare nevoie de mine.

Mă aşteptase pe plaja oceanului; decând se ştia mă aşteptase acolo.Nu avea noţiunea timpului, nici a spaţiului, nu ştia nici măcar cum o cheamă sau de unde vine...Nu îşi cunoaştea nici familia, nimic...Mintea ei era ca o carte netipărită, fără nici un cuvânt. Foi albe, imaculate în aşteptarea literelor.

Coperta acestei cărţi avea însă un titlu, un nume, numele meu, Rafael. Atunci nu ştiam ce să cred. Nicolo dispăruse tot atât de brusc cum apăruse în sala de festivităţi a universităţii şi mă lăsase gol pe o plajă în furtună, lângă o fată incoştientă aproape pe moarte, goală şi ea...Am luat-o în braţe, uimit de perfecţiunea trupului ei, neînţelegând nimic din ce se întâmplase cu mine, dar convins fiind că pe fata aceea trebuia să o salvez cu orice chip, cu orice sacrificiu. Simţeam că dacă va pieri, o bună parte din mine ar fi pierit la rându-i.

Şi aşa goi, fiindcă hainele nu le-am mai putut găsi, am ajuns aproape fără să ştiu cum şi când, la un serviciu de urgenţă al unui spital.

După o jumătate de oră îşi revenise, iar medicii mă asiguraseră că nu există nici un pericol asupra sănătăţii ei...Mi-au mai spus însă, că prezintă o stare gravă de amnezie totală şi nu rosteşte decât un singur nume: “ RAFAEL”.

De aceea m-au rugat să o ajut chiar eu. Am plecat din spital împreună ţinând-o strâns de mână ca pe un copil neajutorat. De atunci nu am fost despărţiţi nici o zi.

Nu şi-a amintit niciodată cine e, de unde e, sau ceva despre familia ei, despre trecutul ei, oricât de mult am incercat eu să o ajut să îşi regăsească adevărata identitate.

Nimeni nu a căutat-o, nu figura pe nici o listă de dispăruţi, şi cu toate acestea mă cunoştea. Ştia totul despre mine, până şi amintirile mi le cunoştea!

Nici pe Nicolo nu îl cunoscuse vreodată. Spunea doar că mă aşteptase, că mă iubise dintotdeauna. Ştia că voi veni să o caut şi că o voi găsi!

Obosise să mă caute aiurea şi mă aşteptase acolo, pe plajă.

-Lasă lucrurile aşa cum sunt, Rafael! îmi spunea, nu te mai frământa să îmi găseşti o identitate. Cu cât înţelegem mai mult cu atât vom pierde din fericire, din dragoste…Păstrează-mă dacă mă iubeşti, dacă mă poţi iubi cum te iubesc eu…

Eu vin din IMENSITATE… din nimic şi tot în nimic voi ajunge, în imensitate.

Dăruieşte-mi un nume, iubitul meu,şi dacă este posibil, dragostea ta! Dacă nu, când oceanul se va zbuciuma în furtună, să mă duci înapoi în acelaşi loc…Simplu, ca şi cum nu m-ai întâlnit niciodată.

A rămas lângă mine, nu se putea întâmpla altfel, şi cu cât o cunoşteam mai profund, cu atât am putut să înţeleg că dragostea ei, pe care o simţeam peste tot în jurul meu, era însuşi sensul existenţei ei. Fără dragostea mea ar fi pierit.

În ziua aceea, pe plajă, acolo unde o întâlnisem pe Clara, sub ploaia nebună, ne dăruisem iubirii cu totul, uitând de frică, de moarte. La fel de goi ca atunci, ne întinsesem pe plajă ascultându-ne inimile, preaplinul sufletelor…

Nu mai simţeam nimic altceva decât o linişte totală, resemnarea. M-am gândit că maladia ploii m-a atins şi pe mine, dar a fost un gând senin, rece.

De undeva însă, dintr-o altă memorie, cineva îmi striga să opresc sfârşitul, să salvez lumea . Mi-am amintit de copii, şi deodată m-a cuprins durerea, disperarea şi din nou frica.

“Rafael, îmi spuneam,nu trebuie să cazi pradă acestei tristeţi, pradă resemnării… fără viaţă nu poate fi nimic, şi tocmai viaţa este pusă în primejdie, viaţa Clarei, a Ataliei, a lui Leonard, a celorlalţi…deja au pierit atâţia…

Trebuie să rămâi conştient de această supremă necesitate, nu poţi să ştii dacă şi altcineva mai poate rezista, dar tu trebuie să rezişti…! În tine, Rafael, trebuie să găseşti un răspuns şi o soluţie supremă, doar simţi că acolo, în om, în uman stă salvarea, găseşte-o!”

La câţiva paşi de noi, apăruse un copil orb cu o chitară în mână…

între mine şi sinucidere
cuvinte albe
întrebări atârnate lung
deasupra oglinzii din suflet
nerosturi atât de mari
între mine şi sinucidere
aproape nimic despre viaţă
doar umbra numelui tău
ca o respiraţie
ţinându-mă încă vie
între mine şi sinucidere
o singură dorinţă păstrată
sub ploapele mele strînse
o atît de mare dorinţă
între mine şi sinucidere
gări putrezite în aşteptarea timpului

-Nu mă întreba nimic, Rafael, de acum ştiu că nu voi putea …Dar nu încă, dragostea mea e mai puternică…

Mai avem atâtea să ne spunem, mai avem atât de multă iubire în noi…priveşte-o pe Atalia; mai poate zâmbi, chiar şi Leonard.

-Dar Clara, de ce?

-Ca tu să înţelegi şi să mă iubeşti din nou şi din nou, oriunde, cândva, pretutindeni…

Ţineam poezia Clarei în mână şi pironit de durere m-am abţinut cu greu să nu strig , să nu urlu de disperare…

-Clara, şi tu?

-Dragul meu drag, dragul meu drag…

“Legenda celor şapte existenţe”

(din caietul Clarei)

Se învârtea în cercuri.....din ce în ce mai largi, din ce în ce mai încet...

A câta zi era, în ce an, în care din lumi? Nu ştia, cum nu ştia cum ajunsese acolo, în acel pustiu nesfârşit. De unde venise, cine era.....Nimic....

De pretutindeni pustiul. Îşi lepădase mai întâi sacoul, într-un punct oarecare.....

Şi cercurile se înmulţeau pe nisipul din ce în ce mai fierbinte.

Linişte, o linişte ciudată care o sfărâma.Undeva, în vârful cerului, soarele refuza să se mişte, refuza să apună, continuând să o ardă tot mai adânc, tot mai aprins....

Apoi îşi aruncă cămaşa, pantofii, fusta...Trebuia să fie goală, la fel de goală cum era ea însăşi, la fel de goală precum pustiul care o înconjura de pretutindeni.

Obosii si ţipă...un ţipăt lung de fiară încolţită. Dar nu se auzi.

Sunetul refuză să se mişte în pustietatea aceea. Întrebările se izbeau de ea grele şi se prelingeau de pe trupul epuizat, pe nisip.

Privii înapoi, acolo unde ar fi trebuit să fie urmele tălpilor sale pe nisip. Miile, sutele de mii de urme rânduite cu grijă în cercuri largi....

Dar nu văzu nimic. Nisipul nu-i păstrase nici o urmă.

Simţii că înnebuneşte, că nu există...Şi aleargă...aleargă mult, până când picioarele i se frânseră, într-un punct oarecare, acolo unde îşi lepădase hainele şi pantofii. Nu se mişcase deloc. Sau pustiul fugise odată cu ea....către unde? Ar fi vrut să se-ntâmple ceva, orice, chiar să moară...Să se facă întuneric, să se facă frig, să se mişte ceva...

Îşi privi hainele şi i se făcu ruşine de goliciunea ei. Se îmbrăcă meticulos şi se întinse pe nisip cu faţa în sus...

Îşi aminti că începuse să urce din pântecele mamei. Mai apoi, singură, se agăţase de fiecare frunză, de fiecare copac, în strădania ei de a ajunge acolo...

Acolo de unde venea chemarea ca o ploaie caldă de vară. Se contopise cu existenţa pietrei, a copacului, a nimicului

orb...Nu mai avea timp, purta în sânge chemarea, ca o poezie sculptată pe braţele sale, ca o muzică pictată pe genele ei....

Sus, tot mai sus.

Se trezi în aceiaşi poziţie, în mijlocul aceleiaşi nemişcări. Fusese convinsă că adormise îmbrăcată, însă era goală, plină de zgârâieturi şi de răni. Îşi căută hainele disperată....Inutil, dispăruseră....

Soarele, ea şi pustiul. Apoi înţelese: aici nu se născuse TIMPUL sau ceva îl împiedica să se nască. Era prizonierul propriului ei “eu”.

Pentru a evada trebuia să inventeze timpul...

Da, învinsese ... Undeva, cândva fusese acolo în vârf, acolo unde credea ea că este izvorul chemării infinite.... Se izbise de ea însăşi într-un cristal imens.

Doar chipul ei, multiplicat, amplificat, schimonosit....Şi ţipase prăbuşindu-se dincolo de oglinda pe care o sfărâmase cu ţipătul ei....Tot mai adânc.

Acelaşi vis. Nu putea înţelege, de ce urcase, de ce căzuse, timpul...trebuia inventat TIMPUL.

Şi, ca să poată face asta, trebuia să mişte ceva în pustiul acela, orice în afară de ea...

Nisipul...Îşi îngropă mâinile în nisip şi începu să-l arunce în sus, în jos, pretutindeni....

Când obosii îşi umplu un pumn cu nisip, lăsându-l să se strecoare în celălalt pumn, şi iar, şi iar ....

Se opri de-abia atunci când nu mai văzu nimic....Soarele dispăruse şi era frig.

Inventase timpul! Ţipă şi se auzi, alergă şi o luă de la capăt....Un pumn de nisip, alt pumn de nisip, stele, miliarde de stele, şi apoi din nou soare, din nou zi...

Când se izbi de zidul de sticlă, se prăbuşi.....Îmbătrânise...

De nicăieri nici o piatră, nimic cu care ar fi putut sparge acel zid.

Continuă să frământe timpul în pumnii ei, auzind doar chemarea.

Timpul o scufunda în nisip, puţin câte puţin....Până la genunchi, până la brâu, până la gât....

Şi, în ultima clipă, înţelese: pruncul ce se născuse dincolo de sticlă era EA, cea care va fi învins DESTINUL!

Totul se schimbă, marea , plaja, aerul... totul miroase a moarte. Încerc să alerg, dar picioarele nu mă mai ascultă, îmi număr doar paşii prin ploaia ucigaşă, paşi tot mai grei, mai epuizanţi...

Clara, Leonard, Atalia, dar ceilalţi?

Aş vrea să mă pot ruga, să pot fi măcar pentru câteva clipe precum Nicola, dar nu ştiu să o fac şi nici nu ştiu cui să mă rog, către unde, în ce fel?!

Niciodată nu am încetat să sper şi să cred că viaţa se va schimba într-o zi.

Mi-am amânat mereu răgazul de a privi stelele, de a mă bucura de mirosul infinitului, de a fi eu însumi.

Mereu şi mereu m-am împiedicat de convenţionalisme, de formalităţi scrise sau nescrise, de reguli ale civilizaţiei, de necesităţi existenţiale, de legi şi nu în ultimul rând de părerile celorlalţi. Nu cred că viaţa a fost inventată, doar pentru atât, şi chiar mai mult, viaţa in stare pură exclude prin timpul său limitat, orice formă de îngrădire a spiritului, a mişcării...

Desigur, unele legi au trebuit să existe, altele nu...relativitatea e o caracteristică de esenţă a existenţei...

Şi totuşi, viaţa privită pe segmentele societăţii şi mai profund privită, în parte, individual, confirmă incertitudinea, frica, inutilitatea speciei umane.

Nu mai ştim pentru ce anume trăim şi, ceea ce-i mai rău, ne-am obişnuit să trăim fără să ne punem această întrebare...care sunt valorile morale, idealul propus de umanitate în perpetuarea speciei? Ce speranţe ne sunt rezervate nouă şi celorlalte generaţii?

Trăim într-o lume materiala şi tot ceea ce facem pe parcursul vieţii are un scop pe care dorim să-l atingem şi care nu aparţine acestei lumi material. Numai că, dragostea devine tot mai inutilă semenilor şi rareori o mai poţi întâlni undeva în stare pură, natural...a devenit puerilă şi falsă, căci noi am transformat-o într-un obiect. Putem să o vindem sau putem să o cumpărăm...sau cel puţin, credem că o putem face...şi astfel,

ne-am îndepărtat tot mai mult de esenţa existenţei. Ne naştem fără să vrem, trăim fără să ştim pentru ce murim trişti, fără să fi înţeles nimic. Viaţa ni se scurge în acest fel într-un singur sens, iminent înspre moarte…Şi, de fapt, ce e moartea aceasta pe care noi am ales-o?!

Dar oare noi am ales-o? Sau Dumnezeu, acest Dumnezeu invocat, căutat, rătăcit de noi înşine, rupt sau imposibil, de o bunătate înfiorătoare sau de un sadism mângâietor, privindu-ne, plictisit de noi ca de o jucărie prea veche şi poate obosit să mai încerce să ne mai repare sufletul, a hotărât să ne scoată din joc ca un copil ce aruncă soldăţeii de plumb, căutându-şi o jucărie nouă sau inventând o alta… şi aruncându-ne în tomberoanele Universului pe unii, iar pe alţii păstrându-ne rătăciţi prin sertarele sfinţilor, fi-vom împărţiţi aşadar, în Iad şi Rai….

-Orbule, n-ai obosit?

-De ce aş obosi, Rafael?

-De existenţă, Orbule…n-ai obosit să exişti, să exişti aşa fără să ştii de când şi pentru ce? Fără o identitate proprie, fără un nume?

-Nu, Rafael, dacă exist înseamnă că existenţa mea e necesară şi pentru mine este suficient…Dar tu, Rafael, de ce mă întrebi? Ai obosit?

-Cred că da, Orbule, nu mai ştiu…nu mai ştiu cine sunt cu adevărat şi nici ce vreau nu mai ştiu. Mă tem că această ploaie, acest anotimp sălbatic m-a distrus spiritual, deşi aş vrea atât de mult să pot întoarce timpul, să alung aceşti nori care au acoperit lumea, să alung această molimă a tristeţii, să-mi pot salva pe cei dragi, atât de dragi mie…

Orbule, simt cum disperarea mă învinge încet, încet, că nu mai am puterea să fiu bărbat, să lupt cu această ploaie…

E mai puternică decât pare, e necruţătoare, Orbule!

-Rafael…

-Te rog lasă-mă să vorbesc, trebuie să fac ceva să nu înnebunesc, să nu mă prăbuşesc, fiindcă trebuie să găsesc ceva să opresc demenţa aceasta…

Demenţa cui, Orbule, cine a hotărât că aşa trebuie să se întâmple şi nu altfel? Hazardul? Hazardul nu poate fi înfrânt? Orbule, ajută-mă să plâng, mi-e sufletul secătuit de suflet, mi-e dor de viaţă…cineva parcă m-a scos din mine şi mi-a dat doar un trup vlăguit ce aleargă bezmetic prin lumea asta nebună ce

piere, ce se autodistruge sub ochii mei, nepasătoare şi zeflemitoare. Sunt unicul spectator al unui teatru absurd, iar toţi ceilalţi nişte actori nebuni, kamikaze…dar cine e regizorul, Orbule? Unde e? Şi cum a putut el convinge această lume să joace pe o scenă a morţii? Viaţa veşnică a sufletului? Unde? În Rai? Şi unde ar fi acest Rai, Orbule? Unde? În cer, în pământ, înaintea sau înapoia noastră? În adâncurile acestui ocean? Sau în noi, Orbule? În noi înşine, acolo înlăuntrul nostru într-un punct infinitizimal, acelaşi punct poate din care s-a născut Universul şi Dumnezeu chiar, înaintea lui…De unde această disperare a vieţii, de unde această dorinţă nebună, această dureroasă nevoie de întoarcere în nimic, în neant, în neexistenţă sau în adevăr ? Adevărul cui? În numele cui? Cine are putinţa de a separa iremediabil binele de rău, adevărul de minciună, viaţa de moarte, bărbatul de femeie, omul de iubire, copilul de copilărie…Cine are acest drept de a ne judeca pentru că ne-am născut…fără să ştim, fără să vrem? Poate am încălcat sau încălcăm nişte legi ale Universului pe care nu le-am cunoscut şi nu le cunoastem, fiindcă nimeni nu a avut grijă să ni le explice la timpul cuvenit, datorită unui sistem politic închis sau poate datorită nepăsării sau egoismului acelora care ar fi putut să ne trezească conştiinţa şi instinctele pure, primare. Ar fi trebuit să ştim? Să le avem întipărite în memorie încă înainte de a ne naşte?

Ar fi trebuit să le ştim dintr-o altă existenţă? Existenţa pietrei, existenţa arborilor, a nisipului? Iar dacă aşa ar fi trebuit şi totuşi nu s-a întâmplat, păstrând în memoria noastră doar instincte egocentriste, barbare, violente, instincte ereditar moştenite din generaţie în generaţie, care au supravieţuit tocmai fiindcă prin ele a supravieţuit la un moment dat lumea, în lupta sa cu ea însăşi, cine e vinovat? De ce trebuie să fim condamnaţi noi pentru greşelile celor dinaintea noastră? De ce trebuie să condamnăm fiul pentru greşeala tatălui?

De ce nu ni s-a dat o şansă înaintea condamnării la nimic, de către acest judecător suprem?

O şansă…doar una: o dovadă palpabilă a supremaţiei Lui, a existenţei Lui, o dovadă fizică şi psihică a puterii Lui nemărginite de a decide asupra vieţii şi morţii noastre. Ceva în care să credem fără crâcnire, ceva prin care fiecare din noi să putem fi învăţaţi, iertaţi şi purificaţi în numele iubirii…

Poate îmi vei spune, Orbule, că acestă dovadă ne-a fost dată deja, prin naşterea lui Iisus, prin învăţăturile, miracolele ce le-a înfăptuit, prin moartea şi învierea Sa, prin înălţarea la ceruri de-a dreapta Tatălui, prin sfinţii de mai apoi şi cărţile sfinte, ce ne-au rămas păstrătoare a legilor Universale ale Iubirii, legile supreme ale vieţii, cheia fericirii veşnice...

Da, Orbule...dar oamenii au uitat! Nu toţi, nu...dar cea mai mare parte din ei! Şi generaţie după generaţie au uitat şi mai mult, fiecare interpretându-şi destinul prin prisma propriilor lor adevăruri, experienţe, nevoi şi dureri...prin prisma conştiinţei proprii asupra Adevărului. Dar noi, Orbule? Noi în cine să credem acum? Cum putem să devenim adepţii vreunei religii sau a alteia, a unor sfinţi sau a unor zei, a unor idoli sau a altora? Cum putem ştii care din toate aceste multitudini de credinţe ce ne bântuie conştiinţa e cea adevărată, când ele, credinţele se izbesc şi se contrazic între ele făcându-ne pe noi să devenim la un moment dat ucigaşi în numele îndoctrinării religioase de-o parte sau de o alta?

Şi pentru acestea toate trebuie să fim condamnaţi, dacă condamnaţi suntem?

Iar dacă nu suntem condamnaţi de nimeni şi de nimic, hazardul să fie Legea Dintâi şi Ultimă care guvernează Universul?

Orbule, poate greşesc, şi înfăptuiesc o erezie, şi voi fi sau chiar sunt deja blestemat pentru că, în jurul meu lumea moare pretutindeni, iar eu nu mai pot înţelege nimic...Sunt obligat să exist, să asist la autodistrugerea civilizaţiei umane, nici mai bună, nici mai rea decât altele, dar cea care încheie cu ea toate cărările spre lumină, speranţă şi adevăr. Dar Orbule, măcar pot striga în gura mare ce gândesc, chiar dacă acest lucru mă conduce iremediabil către ceva mai cumplit decât moartea, căci nu de moarte mi-e frică, trăiesc alături de ea.

Adevărul pe care îl strig eu e atât de simplu,Orbule, se numeşte IUBIRE, unica lege ce ar trebui să guverneze orice formă de existenţă. Dacă Dumnezeu există, dacă Allah există, dacă Budha există, dacă Yehova există, toţi laolaltă sau doar unul din ei, nu pot avea decât un singur nume: IUBIRE, şi o singură semnificaţie şi ţel suprem: IUBIRE!

Am obosit, Orbule!

-Te aşteptam, Rafael…Mi-a fost atâta frică că nu vei mai găsi drumul spre casă, atâta frică mi-a fost iubitule că te-ai pierdut în sentimente şi vei fi uitat cât de mult te iubesc, cât de mult te doresc, cât de mult aş vrea ca acest coşmar să se termine…mi-a fost dor, Rafael, atâta dor de tine, şi lor iubitule, Ataliei şi lui Leonard le-a fost dor, un dor nesfârşit…te-au aşteptat mult, Rafael, cât de mult au putut ei, acum…au plecat… ar fi trebuit să plec cu ei, să nu îi las singuri nu-i

aşa, Rafael? Dar crede-mă, iubitul meu, dragostea mea, trebuia să te aştept, nu puteam pleca aşa, oricum…ştiam că tu vei veni, că te vei întoarce, că voi putea din nou să te strîng în braţe, să-ţi sărut buzele însetate, să te mângâi, să te văd, să te pipăi, să-ţi vorbesc şi să te adun în sufletul meu picătură cu picătură, şi să nu îţi mai dau drumul niciodată… niciodată… niciodată!

-Clara, Clara…

-Ei s-au dus Rafael, dar sufletele lor sunt aici, în mine, iubitule, priveşte-le, atinge-le, spune-le ceva, dragostea mea…Ei nu mai sunt, şi totuşi veşnic vor fi…

-Clara…

-Vino Rafael, vino cu mine, îmbrăţişează-mă strâns şi plângi dacă poţi, plânge…dar n-o vei face, nu-i aşa?

Durerea nu te va lăsa să îi scapi atât de uşor… şi de ce să plângem acum, Rafael? Pe cine? Pe Atalia, pe Leonard? Să ne plângem pe noi? Nu, Rafael, ar fi trebuit să plângem când eram fericiţi, laolaltă, când sufletele noastre vibrau de atâta fericire…acum să râdem iubitule, să râdem de noi, de nimicnicia noastră, şi de singurătatea noastră…

Să râdem dar…când Dumnezeu încă plânge, când tristeţea Lui ne-a ucis…să râdem!

-Clara, dragostea mea, priveşte-mă, încă nu este totul pierdut…

-Ştiu, Rafael, ştiu…vino să ne rugăm, tu ţie însuţi, iar eu lui Dumnezeu!

Tu nu ai Dumnezeu, tu ai iubirea, eşti chiar IUBIREA…Să ne rugăm pentru Atalia şi Leonard, pentru toţi ceilalţi:

Tatăl nostru
Care eşti in ceruri
Sfinţească-se numele Tau
Vie impărăţia Ta

Facă-se voia Ta
Precum în cer aşa şi pre Pământ
Pâinea noastră cea de toate zilele
Dă-ne-o nouă astăzi
Şi ne iartă nouă greşalele noastre
Precum şi noi iertăm greşiţilor noştri
Şi nu ne duce pre noi în ispită
Ci ne izbăveşte de cel rău
Că a Ta este Împărăţia
Puterea şi Slava
În numele Tatălui
Al Fiului
Al Sfântului Duh
Amin.

Nu era o lumină, ci mai degrabă purta în propria-i conştiinţă un sentiment de luminozitate…un spaţiu nedelimitat, dar nu străin, mai degrabă prietenos,care îi acapara toate simţurile…

Plutea în această întindere fluidă încercând să îşi aşeze într-o anumită ordine gândurile străine, care îi ocupau tot mai mult memoria, erau multe strigăte disperate, multe tânguiri, ţipete, chemări de ajutor, lacrimi, suflete pierdute, rătăciţi în ei înşişi;

Era o bucată de haos în propriul ei haos…

Îi fusese frică la început, dar treptat îndepărtă frica şi deschise ochii.

Nu se miră, valuri de linişte o izbeau purtând-o tot mai departe, pe o mare ce nu şi-o imaginase niciodată: Marea Liniştii…Pacea universală…

Ar fi dorit să îşi caute întrebările pentru care avea acum, în sfârşit, răspunsurile; dar ceva o împiedica să o facă. Auzea doar o muzică nesfârşită, simfonia existenţei.

Trăia o altfel de viaţă, putea să îşi privească trupul rămas întins pe plaja oceanului, un trup gol sub ploaia inepuizabilă, fără să simtă ceva pentru acel trup aruncat pe nisip precum un ambalaj nefolositor, costisitor pentru sufletul ei eliberat acum de orice teamă, de orice remuşcare şi resentiment.

“Aceasta trebuie să fie moartea!” gândi lăsându-se purtată pe valurile tot mai line ale acelui spaţiu…apoi avu

revelaţia: prin această stare mai trecuse cândva, mai fusese acolo, dar când?

„Înainte de a fi şi de-a pururi!” ţipă cineva dinlăuntrul său, iar ecoul acelei voci îi rămase sculptat în memorie: „de-a pururi...de-a pururi...!”

Murise!? Niciodată nu-I fusese teamă de moarte şi totuşi ceva se agăţa de sufletul ei liber, se agăţa cu disperare de cordonul fin de argint ce o lega încă de trupul întins pe plaja oceanului. Nu era viaţa, ci altceva...mult mai puternică era acea forţă care o trăgea înapoi decât simpla dorinţă de a exista...O teamă nefirească simţii cum îi zguduie noul trup de lumină, neştiind cărei lumi aparţine, iar ţipetele acelea disperate izbucniră din nou. Peste toate strigătele, şoaptele celor doi copii îi răsunau clar ca un izvor în liniştea nopţii:

-Bine ai venit mămico! Ne-a fost atâta dor de tine...

Copiii ei...Erau atât de frumoşi... ar fi vrut să le vorbească, dar cu toate eforturile, nu reuşi să scoată nici o silabă. Murise deci, ca şi Atalia, ca şi Leonard.

Îi va revedea, cu siguranţă, o altă fericire putea să înceapă.

Un dar...

Înţelese totuşi că nu aparţine încă în totalitate noii lumi care i se deschidea...

Atalia, Leonard se îndepărtau şi de undeva din spatele lor, un bărbat cu un zâmbet trist îi vorbea pe un ton neutru:

-Hotărăşte-te, Clara! Eu sunt Nicolo, prietenul lui Rafael.

Ceva îi explodă în memorie şi simţii o lovitură precum o ciocnire de stele undeva în trupul ei nou care plutea între lumi.

Înţelese de ce se află acolo, de ce sufletul ei nu putea fi încă alături de cele ale copiilor ei.

Rafael, Rafael...

Lângă cadavrul ei un copil orb privea ploaia fără sfârşit, iar în spatele lui, Rafael în picioare asculta MOARTEA care îi luase totul: copiii, soţia, semenii.

-Vino mami...vinooooooooo! se auzi chemată de Atalia şi Leonard...

-Hotărăşte-te! zâmbi trist Nicolo.

Legenda celor şapte existenţe

Amintiri din viitor

(din caietul Clarei)

Motto: "Dacă poţi privi înapoi zâmbind,cu siguranţă paşii te vor purta
înainte!"

Azi, ar fi trebuit să îţi spun o poveste, să mă aşez binişor în faţa sobei, să îţi cuprind umerii şi amândoi, respirând toate secundele din pendulă, să evadăm din trupurile noastre atât de uzate şi de obosite.

Îmi promiseseşi chiar că înainte ca eu să îmi pot aduna cuvintele rătăcite prin toate ungherele minţii, îmi vei pregăti aşa ca odinioară o plăcintă cu mere asortată desigur, cu o cană de vin fiert.

Probabil nu aş fi putut să înghit mai mult de o bucăţică, ci doar să miros vinul, aburindu-mi nostalgic cu scorţişoară ochelarii ,dar toate aceste nimicuri ne-ar fi făcut pentru încă o zi fericiţi.

Am fi ascultat mai apoi "Primăvara"lui Vivaldi lângă patefonul câştigat cândva de tine, la o tombolă de bâlci, şi am fi privit liniştiţi cum mobila cea veche înfloreşte în sufragerie, de parcă cireşul din ea s-ar fi aflat şi el îndărătul timpului, chiar în livada bunicii tale.

Tu nici nu ai observat că ieri am răscolit scrinul în căutarea fotografiilor. Vroiam să îţi fac o surpriză, invitându-te să le privim aşa bătrâneşte şi să ne amăgim cum am mai făcut-o de atâtea ori, că tot noi suntem cei care zâmbesc sarcastic de lângă Marea Piramidă, de pe Podul Londrei, de sub Turnul Eiffel.

Aş fi vrut Atalia, să îţi povestesc cât de norocos m-am simţit în fiecare zi lângă tine şi ce aventură mi-a trăit sufletul meu atât de nebun, alături de ochii tăi, de surâsul tău, şi de toată fiinţa ta. Am tot amânat această zi în care am vrut să mă mai aşez încă o dată în genunchi dinaintea ta, să îţi sărut mâinile stafidite, dar atât de frumoase şi să îţi spun din nou aşa cum am făcut în fiecare zi, de cincizeci de ani încoace, că inima mea chiar dacă uită uneori să mai bată în pieptul acesta scofâlcit, te iubeşte la fel de mult ca în ziua în care ţi-am dăruit verigheta.

Ar fi părut poate, un semn de despărţire, cred că de fapt chiar asta ar fi fost şi n-aş fi putut să te văd ştergându-ţi pe furiş lacrimile.

De aceea, Atalia, azi îmi pare o zi cunoscută de mai multă vreme, este chiar " ZIUA".

Ştiam nu-i aşa, că va veni şi multă vreme am fost atât de speriaţi...Am învăţat împreună însă Atalia să ştim cu certitudine că iubirea nu poate fi îngropată.

Am pregătit chiar eu plăcinta promisă, am reuşit să fierb şi o cană de vin. Nu am putut însă să aşez discul lui Vivaldi în patefon, dar am reuşit să deschid geamul, să ascultăm încă o dată marea şi pescăruşii.

Uite, stau aici lângă mare, val după val, nisip în nisip, şi nu mai ştiu dacă singurătatea mării e totuna cu marea singurătate; dacă aş întinde mâna dreaptă, marea mi-ar mângâia trecutul...aş putea să închid ochii, să cred că eşti tu...dacă întind toate mâinile, urma pasului tău va urca până în inimă...călcâiul, talpa şi degetele tale vor fi chiar sângele meu; dar nu voi face nimic din toate acestea...n-am să-mi dăruiesc nici un refugiu...voi rămâne aici, lângă mare, cu ochii mari, cu vise mari, în valuri tot mai mari.

Singurătatea mării e totuna cu marea singurătate?

Nu am putere să plâng, Atalia, nu mai am putere să mai fac altceva, decât să iau cana de vin în mâna care îmi tremură, să mă aşez cuminte lângă tine, şi să îţi povestesc aşa cum ţi-am promis...

Să mă ierţi daca voi adormi obosit, ţinându-te de mână...

Dumnezeu ne va aştepta zâmbind!

Ultima filă de jurnal

Ştii Rafael...m-am temut atât de mult că te voi pierde, că ceva sau cineva ne va despărţii şi nu ne vom mai regăsi niciodată.E un sentiment îngrozitor...şi fără să vreau mi-am amintit de omul acela care se căuta disperat pe el însuşi:

“Un om îşi săpase o groapă,
Demult voia să cadă în ea,
Dar săpase,probabil,prea mult,
Căci dăduse de apă....
Un om îşi săpase o groapă,
Demult voia să se-ngroape,
Dar săpase c-o sapă,

Prea strâmtâ şi prea mică groapă…
Săpa într-o zi un om la o groapă,
Avea lângă el o cruce de lemn
Pe care scrisese:odihneşte aici
Un om ,ce c-o sapă,a săpat
Până a dat de infern….
Dar,a dat de-un coşciug,
Tot de lemn,şi,mirat,
Înăuntru s-a găsit tot pe el!”

Pentru o clipă sau poate pentru o eternitate, am crezut că sufletele noastre se vor fi rătăcit în bezna nimicniciei, că nimic din ceea ce suntem nu va rămâne… aşa cum un val ar distruge un castel de nisip. Dar iubitule, nu… poate există neantul, pot exista edenuri şi iaduri, dar în suferinţă veşnică sau în pace absolută, Iubirea rămâne Dumnezeul…

Poţi trăi din Iubire, Rafael la fel cum poţi muri din Iubire, însă nu poţi iubitule pieri sau renaşte în NIMIC sau în altceva fără iubire.Între a exista într-un fel sau altul şi a nu exista deloc, este doar o singură barieră…Iubirea, Rafael, mereu doar iubirea.

Atât timp cât există IUBIRE, mai este ceva…dacă nu viaţă, altceva, poate moarte (dar moartea nu este decât o trecere, o uşă prin care ne este teamă să trecem pentru că nu ştim ce găsim de cealaltă parte, întuneric sau lumina?!).

Dar câţi alţii au trăit prin lumea aceasta fără să fii ştiut că sensul lor, unicul lor sens universal, este doar IUBIREA? Şi iubirea Rafael, ca orice altceva are nevoie de un simbol… simbolul ei eşti TU, Rafael…iar IUBIREA ca oricine altcineva are nevoie de adevăr, de Dumnezeu, Rafael.

Dumnezeu şi cu tine nu puteţi muri…vom pieri poate cu toţii în acest anotimp sălbatic, dar voi, nu, Rafael…Dumnezeu şi cu tine…iubirea ta m-a întors lângă tine… iubirea lui Dumnezeu îi va întoarce cândva şi pe ceilalţi… Rafael, sunt atât de tristă… Dumnezeule, mă poţi ierta pentru că mă bucur de propria tristeţe?

A fi tristă înseamnă a fi vie, iar a fi vie înseamnă a iubi…

Te iubesc Rafael!

-Orbule, de ce nu am putut să îi salvez?

-Pe ceilalţi, de ce nu ai putut să îi salvezi? Rafael, nu poţi împiedica să se întâmple ceva ce deja s-a întâmplat…

- Nu te înţeleg, orbule…

-Ba da, Rafael, înţelegi, dar ţi-e frică că această înţelegere supraomenească a ta, te va purta într-un necunoscut abstract, sau aparent abstract pentru înţelegerea ta de acum…

Tu de ce nu mori, Rafael? De ce nu vrei să te sinucizi la fel ca toţi ceilalţi? De ce?

-Chiar… de ce Orbule?

-Nu vrei să înţelegi, Rafael de ce eşti singurul supravieţuitor?

-Cum singurul, Orbule?

-Da, Rafael, ai rămas ultimul…trebuie să înţelegi acum că Nimicul nu are început şi nu se sfârşeşte. Timpul nu există. La fel ca şi spaţiul este doar o iluzie…TOTUL este NIMIC…NIMIC este TOTUL…

Ploaia poate fi singura certitudine pentru tine acum…

Sfârşit nu există, Rafael!

Tu eşti ÎNCEPUTUL!

-Ce simplu pare pentru tine, Orbule…cum poţi judeca aşa? Cum poţi să cuprinzi atâta linişte, să fii chiar Liniştea?

Nu porţi în tine nici o durere, nici o tristeţe, nici o bucurie? Nici un sentiment nu te poate atinge? Ce eşti tu?

-Sunt CEL CARE AŞTEAPTĂ, prietene!

-Ce aştepţi tu , Orbule?

-Răsăritul, lumina…CALEA, ADEVĂRUL şi VIAŢA!

-Mi-e atât de greu să te înţeleg, Orbule…

-Mai ai atât de puţin Rafael… şi vei ştii TOTUL….

Se întinse lângă trupul Clarei numărînd valurile. Simţea mâna soţiei sale răcindu-se tot mai mult…

“-Rafael, Rafael!”

Tresări, dar pricepu repede…Vocea Clarei venea din adâncul lui.

“ –Rafael, îţi aminteşti? În acest loc, pe aceiaşi plajă, Nicolo, prietenul tău te-a adus să îmi salvezi sufletul…

Atunci murisem Rafael, iar tu m-ai renăscut dăruindu-mi prin existenţa ta lucrul cel mai de preţ: dragostea, adică viaţa.

Totul a fost atât de minunat, dragul meu, încât nu pot să regret nimic.

Am existat doar prin tine şi nu mi-am amintit niciodată nimic din propriile mele trecuturi …nu avea sens.

Nici un trecut şi nici un viitor nu pot însemna ceva fără tine. Acum când am pierit toţi, sub ploaia acestui anotimp sălbatic, când te-am părăsit chiar şi eu, alăturându-mă Ataliei şi lui Leonard, vei înţelege ceea ce eu am ştiut dintotdeauna…

Rafael e timpul să îţi înfăptuieşti menirea, e timpul să o faci.

Ne vom întâlni mereu, dar niciodată nu va mai fi la fel. Dă voie liniştii să te cuprindă, iar apoi deschide Porţile Eternităţii.

Numai tu poţi să o faci.Caută-ţi Adevărul, eşti atât de aproape…

Epilog

Pierdut în propria-i disperare, Rafael adormi. I se întâmpla pentru a doua oară de când acest anotimp sălbatic al pieirii începuse.

Nu mai ştia cât trecuse de atunci, de fapt nu mai ştia nimic.

Se resemnase. Sentimentele le pierduse în ziua în care alergase ca un nebun pe plaja pustie în căutarea acelui copil orb.

Îl strigase de mii de ori, răscolise cu mâinile tone de nisip, se scufundase în ocean de zeci de ori…Nimic.

Rămăsese singur sub ploaia sfârşitului de lume. Obosit se aşezase pe nisip şi amintirile năvăliseră…Secvenţe ale fericirii îi inundară memoria: Clara, Leonard, Atalia, Antonia şi toţi ceilalţi defilau fără sens prin bezna trecutului…

Apoi Nicolo îi zâmbi…

“-Rafael, tu eşti altfel!…să arzi ca o flacără!… fericirea nu există!… nici timp…totul nu decât o iluzie…altfel…Tu trebuie să înţelegi, Rafael…”

Încercă mai târziu să şi-l amintească pe orb. Nu reuşi.

Apoi adormi şi nu visă nimic. Liniştea singurătăţii îl învălui apropiindu-l tot mai mult de eternitate.

Se trezi cuprins de o căldură ciudată…Simţea, pe trupul atât de ud, o senzaţie pe care o uitase cu desăvârşire…Parcă atunci se născuse.

O lumină interioară îi acoperi toate celulele fiinţei…Se gândi că trebuie să fie moartea, se bucură.

Alungă acest gând şi deschise ochii, dar nu văzu nimic…

“ Şi totuşi ploaia s-a sfârşit, soarele a răsărit…Anotimpul sălbatic aparţine acum trecutului!”

Se pipăi din vârful degetelor până în creştet.

Împietrii printre clipe, o luă de la capăt…Târziu înţelese şi chipul copilului îl răscoli.

Chemarea lăuntrică devenise atât de puternică şi plecă acolo de unde începea LUMEA.

Pe nisip căută chitara, convins fiind că trebuie să fie acolo.Nu se înşelă.

Mângâie corzile îndelung, apoi când ochiul minţii lui îi văzu, se opri.

Aştepta…

Bărbatul şi femeia, goi, numărau fericirea…

Le vorbi:

-Întoarce-te în singurătate omule, în singurătatea nebuniei tale, acolo de unde ai plecat înainte de a pleca în căutarea fericirii…

Ascultă-mă omule, nu te văd, nu am văzut niciodată, fiindcă orb am voit să mă nasc…Dar nu te întrista prietene, FERICIRE nu există…Nu trăim pentru a fi fericiţi, ci doar pentru a suferi de pe urma acestei invenţii absurde…

Acum, du-te omule! Acolo, de unde ai venit, acolo, de unde te vei întoarce aici pentru a-mi spune că am dreptate, pentru a-mi pune întrebări inutile la care doar tu însuţi trebuie să le găseşti răspuns.

Zâmbeşti…Nu înţelegi nimic, dar vei înţelege. Puţini înţeleg înainte de a nu mai fi…

Mă vei găsi tot aici, oricât de multe zile vor trece.

Timp nu există…La fel precum fericirea, timpul nu e decât o mare minciună.

Vei avea şansa, poate unică să înţelegi că nu suntem nimic înainte ca nimicul să îţi acopere trupul.

Cu bărbatul acesta se întâlnea tot mai des. Îl chema Rafael. Uneori, şi-ar fi dorit să îl poată vedea…

Dar adevărul era şi el orb. Se mulţumea să îl audă întrebându-l mereu şi mereu:

-Cine eşti, Orbule? Eşti Dumnezeu?

-Poate că da, sau poate că tu eşti Dumnezeu şi va trebui să reinventezi LUMEA…Ce importanţă are, Rafael?!

Legenda celor şapte existenţe
Din caietul Clarei
dar mai treziţi-vă odată
gândi cretinul
şi în zbor o pasăre se frânse
dar mai treziţi-vă
strigă
lovind cu pumnii-n stâncă
şi de pe pisc
se nărui o biată ciută sfântă
treziţi-vă
treziţi-vă
mă dor genunchii de credinţă
şi-apoi căzu
orbit de pocăinţă
dar mai treziţi-vă odată
muri cretinul murmurând
şi-n urma lui
chiar Dumnezeu îşi aplecă
urechea la pământ